

ОЛЕКСІЙ ПОЦЕЛУЙКО

МЕЧ ЮДИ

або

ОКУПАЦІЙНИЙ ПОЛОН
БАЛАКЛІЇ

ОБ'ЯВЛЕННЯ 13-10

2022

Переклад: Кашаник Богдан Романович

Редакція: Кашаник Богдан Романович, Власова Олена

Коректор: Салфетнікова Катерина Олександрівна

Верстка: Власова Олена

Дизайн обкладинки: Клименко Максим Володимирович

Всі біблійні цитати взяті з перекладу проф. Івана Огієнка

© Поцелуйко Олексій Анатолійович, 2022

Бо не хочемо, браття, щоб не відали ви про нашу скорботу, що в Азії трапилась нам, бо над міру й над силу були ми обтяжені, так що ми не надіялися навіть жити. Та самі ми в собі мали присуд на смерть, щоб нам не покладати надії на себе, а на Бога, що воскрешує мертвих, що від смерти такої нас визволив і визволяє, і на Нього й покладаємося, що й ще визволить Він, як поможете разом і ви молитвою за нас, щоб за дар ласки, що нам виявлений багатьма, багато-хто дяку складали за нас. Бо це нам хвала, свідчення нашого сумління, що в святості й чистості Божій, не в тілесній мудрості, але в Божій благодаті жили ми на світі, особливо ж у вас.

2 до Коринтян 1: 8-12

Пролог

Інформація, викладена у цій книзі, є документальним нарисом подій, що відбувались в окупованому місті Балаклії внаслідок повномасштабного вторгнення збройних сил російської федерації на територію України під егідою, озвученою місцевому російському електорату, як проведення «специальної ваєннай аперації», а насправді ж – найбільш жорстокою та підлою війною з часів Другої світової. Книга написана від першої особи у стилі щоденника, містить фотографії, посилання на відеоматеріали та статті в мережі Інтернет, спогади безпосередніх свідків, творчий плач мешканців міста, які відчули на собі окупаційний полон, у формі віршів, а також загальновідомі факти, співучасниками яких неволею стали тисячі пересічних українців.

Присвячується коханій дружині Анюті, синам Нікіті та Кірілу, а також батькам з надією ще побачитись, з вдячністю до всіх тих, хто разом з нашою країною переживав ці доленосні, але титанічно важкі дні війни та окупації.

Життя до...

Балаклія – українське містечко у Харківській області з населенням приблизно тридцять тисяч мешканців, розташоване у мальовничому місці, оточене лісами та річками. Життя йшло своїм звичаєм, кожен поспішав на роботу, діти йшли до шкіл, малюків вели до дитячих садків. Працювали ферми, заводи, сіялися поля, потроху перетворювалося й саме місто. Майже у кожному дворі рясніли дитячі майданчики, у багатьох місцях були встановлені вуличні спортивні тренажери та обладнані футбольні мініполя, закінчувалася реконструкція Палацу спорту, а у парку працював гарний фонтан із підсвічуванням, біля якого вечорами грало вуличне фортепіано.

У місті лагодилися дороги, по всіх вулицях проводилося сучасне освітлення, розширювали супермаркет і розбудовували магазини. Здавалося б, життя вирує, інфраструктура за довгі роки нарешті виходить на новий рівень, і нічого не віщувало лиха...

Хоч і віщувало, але в це мало хто вірив, навіть і зараз важко усвідомлюється.

Та «немає нічого нового під сонцем», – як казав Екклезіяст. І цього разу гріх Каїна, що полягав у вбивстві невинного брата Авеля, повторився з усією жорстокістю, будучи пророчо передбаченим ще в Євангелії від Матвія: «І віддасть на смерть брата брат... про війни почуєте, і про воєнні чутки... бо повстане народ на народ, і царство на царство».

Раптово, ніби вривається до теплої зимової хати, наперекір усьому, і навіть заскленій перешкоді, жахливо пронизуючий огидний вітер, непрохано й мерзотно вторглася до рідного дому українців ненависна всіма, крім душогубців, війна.

24 лютого 2022 року приблизно о 5 годині ранку за Київським часом російські окупаційні війська увійшли на територію восьми областей України, одночасно розпочавши вторгнення з півночі, сходу та півдня.

Одним із перших, обраних російською армією для захоплення, у напрямку Харківської області стало місто Балаклія.

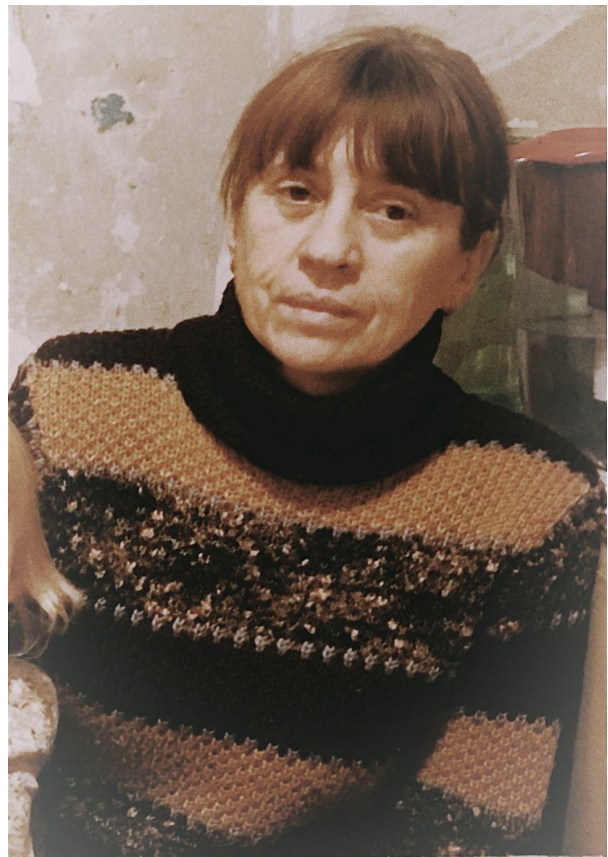
Величезна колона військової техніки вирушила у бік Балаклії.

Мирні мешканці, побачивши російську військову техніку й озброєних солдатів, намагалися врятувати та захистити насамперед жінок і дітей, шукаючи укриття в сусідніх містах і селах, прямуючи ближче до західної частини країни.

Дуже швидко припинилася доставка продуктів, полиці магазинів спорожніли, неможливо було знайти хліба. Оперативно у селах, селищах та містах облаштувалися імпровізовані бомбосховища, здебільшого це були підвали шкіл і багатоповерхівок. Люди, які перебували у відрядженнях і на роботах, стрімголов поспішали додому до своїх родин, які були в небезпеці...

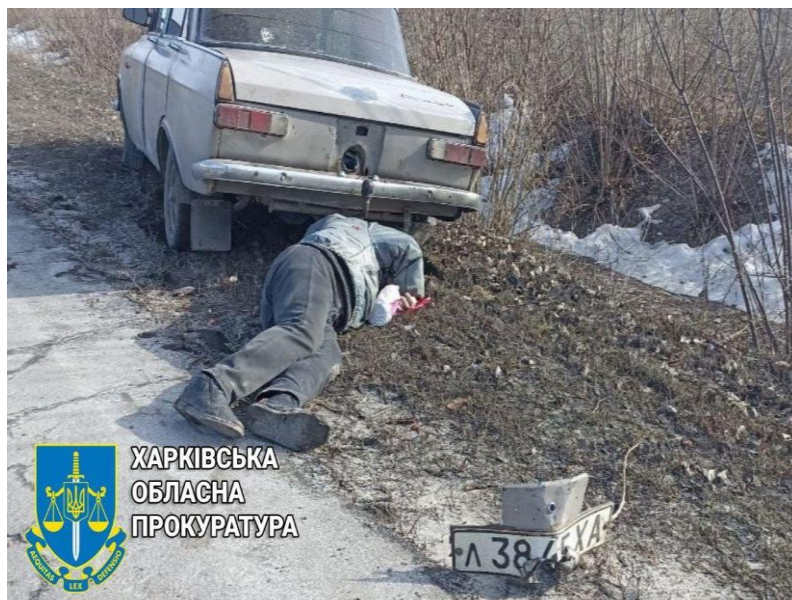
Перші жертви

26 лютого один із автобусів у Харкові виїхав за маршрутом у бік Слов'янського напрямку. У цей час до Волохового Яру підступали непрохані російські «асвабадітелі». Побачивши автобус, вони застосували зброю, тим самим розстрілюючи з автоматів і кулеметів звичайний міжміський автобус. Водій і семеро пасажирів загинули відразу. Військові російської федерації, які були на місці розстрілу, не давали медикам, що приїхали, зайти до автобусу, аби порахувати загиблих і надати першу медичну допомогу постраждалим. Окупанти дозволили забрати лише поранених, їх повезли до лікарень Чугуєва та Балаклії. А тіла загиблих довго не давали забрати нікому. Лише згодом пустили старосту Волохова Яру для впізнання тіл безневинно вбитих. Там, серед загиблих, була мати нашого брата – Христич Валентина. <https://youtu.be/EoFe8HEgiFU>

Вже тоді ставало зрозумілим, що російський терор, який прийшов на землі України, лише набирає свої каральні оберти, і його географія охопить кожне містечко та село, незаконно окуповані російською федерацією.

Того ж дня батько нашого брата, Микола Полтавець, виїхав у село Яковенкове на старенькому москвичі, щоб із села забрати знайому та перевезти до Балаклії. У цей час російські війська, які стояли біля села, зупинили машину та жорстоко вбили Миколу біля його машини.

<https://2day.kh.ua/ru/kharkow/na-doroze-v-kharkovskoy-oblasti-rasstrelyali-avtomobil-voditel-pogib>

У такому вигляді він пролежав на узбіччі майже 10 днів, після чого його синові вдалося забрати тіло вбитого батька та поховати на одному з цвинтарів міста.

Колись небо було чисте

У цей час у Балаклії церква «Світло Євангелія» заповнювала потребу міста у нестачі хліба, екстрено організувавши випічку прямо в будівлі церкви. Ми вирішили допомогти тим, хто був не в змозі вийти з дому через хворобу або старість. Через різкий дефіцит дістати борошно або дріжджі було майже нереально, але Бог угледів, і в сусідньому селищі Савинцях знайшлося два мішки добірного борошна, яке ми з радістю доставили на місце випічки.

Так, не підозрюючи про небезпеку, що насувається, робота з приготування й доставки хліба була у самому розпалі. Ми створили команди пекарів і доставників, які могли послужити особистим транспортом. Менша частина хліба була дріжджовим, більшість – прісним, оскільки дріжджів не змогли знайти. Але ми були й тому раді!

Коли хліб був випечений, вже наготові була команда тих, хто мав розвозити його, а в подарунок до нього духовну їжу – Євангеліє!

Близько 14.00 вантажилася остання партія хліба і вже була відправлена в дорогу, але через 3 хвилини з російського літака було скинуто величезну бомбу на військове містечко, що знаходилося в межах міста.

Усе місто здригнулося. Гриб від детонації нагадував ядерний вибух. Хиталися будинки, які були за 5-10 кілометрів. Вибухова хвиля пронеслася по всьому місту, не шкодуючи нічого на своєму шляху.

У будівлі церкви, як і в багатьох будинках, вибуховою хвилею вибило вікна, і дякувати Богові, що за 3 хвилини до вибуху з храму вийшла остання команда людей, які розвозили хліб. Шматки скла й зламані рами розлетілися, немов розривний снаряд у тих кімнатах, де ще стояв ароматний запах свіжоспеченого хліба.

Не знаю, чи змогли люди зрозуміти Божу милість і захист в тому, що за таких величезних вибухів та руйнувань не загинула жодна людина? Багато хто розумів, що сталося неоясниме диво...

Нашу машину вибух застав майже напроти вокзалу, за кілька кілометрів від епіцентру. Ми не відразу змогли зрозуміти, що відбувається: дружина була за кермом, машина завантажена гарячим хлібом, а ми – якраз на під'їзді до перехрестя. Від удару вибухової хвилі в автомобілі вирвало бічні ліхтарі покажчика повороту та внутрішній ліхтар підсвічування салону. Скло дивом уціліло. Опинившись за крок від контузії, ми швидко зорієнтувалися та вже на всій швидкості летіли у бік будинку, де були діти.

Єдиний страх що розривав серце – вдома залишилась малеча. Під'їжджаючи до будинку, виразно побачив, як ще мінімум три ракети знову мчали у бік військового містечка... За мить знову пролунали вибухи.

Почався хаос. Хто міг, біг в укриття: підвали будинків та льохи, намагаючись захопити з собою найнеобхідніше та найважливіше. Діти з переляку плакали, не розуміючи, що відбувається. Це було початком чогось жахливого.

В укриттях люди знаходились тривалий час з причини того, що вибухи не припинялися, та лише деякі сміливці, користуючись коротким затишшям, бігли подалі від міста.

Упродовж короткого часу місто майже спорожніло. Хтось зміг виїхати, хтось біг стрімголов, наскільки вистачало сил, аби подалі від міста у пошуках безпеки...

Для тих, хто залишився в укриттях, тривало пекло впереміш із розпачем і страхом.

Це був цілеспрямований удар по складах боєприпасів, ніхто не брав до уваги тисячі життів мирних людей, що мешкають поблизу.

Згодом у багатьох будинках були вибиті двері, вікна, розбиті дахи, горіли деякі будівлі, помешкання, гаражі, автомобілі... Місто в частково було знеструмлене, не було води й опалення.

І знову церква в епіцентрі подій

Поряд із рятувальниками ДСНС, поліцією, помісна церква «Світло Євангелія», маючи досвід допомоги та служіння людям в екстремальних умовах, відреагувала на потреби населення, допомагаючи в евакуації людей. Сам пастор церкви – Салфетніков Олександр Сергійович – очолив оперативну групу транспортного відділу. Члени помісної церкви надавали особистий транспорт для вивезення людей із міста. Курсував церковний автобус. Навіть людина без ноги – Скирда Роман – на своїй «Славути» послужив для багатьох прикладом та натхненням у допомозі нужденним.

Люди, що бігли від вибухів, брали з собою безліч речей, ніби збиралися міняти місце проживання, брали документи, домашніх улюбленців, а деякі в стані шоку бігли, забувши навіть вдягнути верхній одяг.

Бомбосховища у сусідніх селах і селищах оперативно приймали людей. З організацією харчування

виникали складнощі, оскільки до таких подій ніхто не був готовий. Ті люди, які були привчені до заощаджень та підготовки до «чорних днів», ділилися один з одним своїми запасами. Хто мав кошти, міг собі дозволити купити щось із залишків на напівпорожніх полицях магазинів. Місцеве керівництво сіл допомагало продуктами по можливості, але за такої кількості людей усе незабаром закінчувалося.

У ледве освітленому підвалі місцевої школи у селі Шевелівці, загорнувшись ковдрами, рядами сиділи на лавках люди, притискаючи до себе переляканих дітей. Хтось створював списки присутніх, хтось шукав медпрацівника на випадок нездужання, хтось роздавав чай і проводив інструктаж із безпеки, а люди все прибували і прибували. На вулиці чоловіки, котрі виявили ініціативу, намагалися організувати роботу

електрогенератора. Люди, які рятувалися від війни, ночували у підвалі школи. Деякі спали прямо у класах, де раніше проходили заняття. Їжу готували, користуючись шкільною кухнею.

Забігаючи наперед, скажу, що села, що були довкола міста, сильно постраждали від авіаударів, реактивної та ствольної артилерії російських озброєних формувань. Першими, з незрозумілих причин, росіяни намагалися бомбити саме школи та дитячі садки, ферми та житлові райони мирного населення.

До цієї сільської школи ми евакуюювали людей із Балаклії. Точніше, на фото зображені руїни, які колись були школою.

А ось так звільняли російські військові житлові будинки цивільного населення села. Звільняли від нормального, звичайного життя...

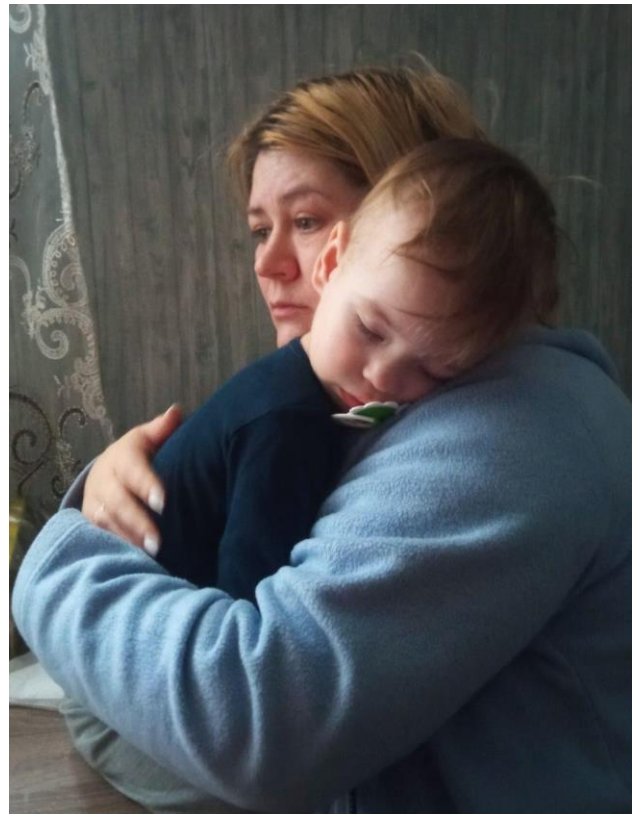
«Діти підземелля»

У цей час багато хто вже ховався у льохах і підвалах. Незабаром ми з дітьми приєдналися до підвального життя.

Згодом доводилося об'єднуватись сім'ями, перебуваючи у пошуках безпечнішого місця та вцілілого житла. Так, під одним дахом будинку у погребі, який послужив нам притулком, нас опинилося 15 осіб: дев'ять дорослих і шестеро дітей, з яких двоє були немовлятами.

У льосі був запас води та продуктів, аптечка, ковдри, свічки. В укритті, під гуркіт вибухів, ми разом молилися про Божий захист, співали, спілкувалися, а інколи просто мовчали, намагаючись заснути. Було холодно. Ми притискалися один до одного

щільніше, і так минали години. Приблизно у такому ж становищі знаходилися всі, хто залишився в межах міста.

Коли наставала пауза тиші, заходили до хати погрітися, поїсти та поспати, якщо вдасться.

Спали на підлозі на матрацах під стінами, щоб у разі вибуху, якщо вікна розіб'ються, уламки не потрапили на нас. Зовні вікна забили дошками для безпеки. Спати доводилося одягненими, щоб під час обстрілів максимально швидко підхопити дітей і, вибігши на вулицю, встигнути спуститися в льох.

В очах матерів був страх і безвихідь.

Вранці двадцять восьмого лютого ми з братами та сестрами з-поміж тих, хто прийняв рішення залишитися у місті, поїхали до нашого храму для прибирання наслідків вибухів. Усі великі вікна на лицьового боку будівлі, двері, у багатьох місцях стелі, були розбиті, вирвані, розкидані. Лише хрест непорушно стояв на своєму місці серед розрухи та купи битого скла.

Ми оперативно прибирали скло, забивали вікна, робили резервні запаси води. Дах та фронтони теж розірвало у багатьох місцях. Трохи привівши храм у відносний порядок, розїхалися по своїх домівках усувати руйнування.

І знову втрати

Повномасштабна війна входила до нашого міста: періодично летіли снаряди, ракети, скидалися авіабомби. Все було раптово.

Дорогою додому я зустрів свого друга, що поспішав із дружиною до центральної частини міста. Поспілкувавшись приблизно хвилину, ми розійшлися. Розійшлися, як виявилось, назавжди. Через хвилин десять Саша, почувши свист снаряда, що летить, прикрив собою свою дружину (зі слів очевидців). Так загинув мій друг Олександр Бугаря.

Ще багато людей у місті було поранено та вбито. Усі вони були мирними мешканцями.

Один зі снарядів «граду» прилетів і до мого будинку, обірвавши дроти лінії електропередач, заплутавшись в них, упав за 2,5 метри від воріт мого будинку, але, на щастя, не здетонував.

У місті життя зупинилося. Російські війська, попередньо обстрілявши місто мирних жителів, наближалися дедалі ближче.

Непрохані «гості»

2 березня 2022 року, після обіду, до Балаклії в'їжджали колони військової техніки різної модифікації. У місто прийшов непроханий «руззкій мір».

<https://korrespondent.net/ukraine/4453417-v-balakleui-zakhodiat-voiska-rf>

Насамперед, після захоплення міста, були розставлені блокпости.

На постах спочатку домінуючою кількістю стояли буряти. Згодом вони почали поводитися дуже зухвало і нахабно. Російські «доблесніє спасателі» вирішили врятувати місцеве населення від нормального життя, почавши вриватися серед ночі в будинки до мешканців, тицяючи у сонних людей автоматами, вибиваючи зачинені двері, розстрілюючи шафи, посуд, забираючи у місцевих мешканців приватного сектора живність: курей, свиней, овець. Деякі постраждалі скаржилися військовому окупаційному керівництву, і поступово буряти зникали, а на їхнє місце підвозили чеченців і мобілізованих людей самопроголошених «ДНР» та «ЛНР». Останні говорили, що до їхніх підприємств на шахту пригнали автобуси, завантажили всіх чоловіків і привезли в іншу частину України, перевдягнули, дали зброю та змусили служити. Воювати, за їхніми словами, вони не бажали, але подітися було нікуди, тож доводилося виконувати бойові накази. Та тільки ніхто з них особливо не гребував багатим переліком військових злочинів, які значились за ними. Це також було частиною «бойових наказів»?

По периметру міста було розставлено 12 блокпостів. Їх окупанти робили за «останньою модою»: з блоків, мішків із піском і дощок, а в деяких підлоги застиляли гумовим покриттям, зірваним на дитячих майданчиках. Людей, які

мешкали в радіусі 5 будинків від постів, виганяли, займаючи їхнє житло, а самих людей відправляли до підвалу школи, де вони і продовжували перебувати тривалий час.

Прийшов, побачив, обікрав...

Спочатку росіяни у місцевих мешканців відбирали автомобілі, телефони, скутери, мисливські рушниці, генератори й інше. Пізніше «рузькій мір» зробив крок далі: підганяли вантажівки до аптек, продуктових магазинів, складів, магазинів побутової техніки і все, що могли, вантажили у машини і вивозили у «відомому» напрямку. Це був нахабний, варварський грабіж окупованого міста.

<https://gordonua.com/news/war/vlasti-rf-razreshili-svoey-armii-maroderstvovat-v-ukraine-gur-minoborony-1599623.html>

До речі, саме слово «окупація» забороняли говорити, пояснюючи це тим, що ми не уярмлені та вільні їхати. Щоправда, лише у бік росії.

Коридор на територію, підконтрольну Україні, майже був закритий, але нам ще вдалося вивезти деяку кількість людей. Це був особливий контингент: дружини та діти українських військових, що залишилися в окупованому місті та селах, на яких ішло цинічне полювання, а також звичайні мирні мешканці, які намагалися врятувати себе та своїх дітей.

Слава Богу, Він давав нам мудрості та захисту проїжджати ворожі пости неушкодженими.

Для нас це була «дорога смерті». Цей шлях був під постійним прицілом і часто обстрілювався, тому нам доводилося бути у напруженні фізичному, моральному та духовному. Проїжджаючи цим шляхом, мені доводилося подумки прощатися з життям, дружиною, дітьми, рідними; але робив глибокий вдих і їхав.

Збоку може комусь здатися нерозумним ризикувати собою заради незнайомих людей, але ми інакше не могли, до цього нас спонукав Бог.

«...Рятує узятих на смерть...» Приповісті 24:11

Пожежник біжить туди, звідки тікають люди, рятує від вогню. Так і християнин має зуміти стати у проломі за свій народ, підставити плече, захистити і, якщо потрібно, вдатися до ризику. Служили людям, хто чим міг, хто як міг, наскільки Бог давав сили.

Народження крізь муки

Так, вранці 10 березня, бригада швидкої допомоги отримала екстрений виклик: пологи. До місця виклику медпрацівників не пропустили російські військові.

Пологи у 18-річної дівчини вдома прийняв місцевий фельдшер. Під звук обстрілів у цей світ народилася здорова дівчинка. Породіллю з дитиною згодом вдалося госпіталізувати.

<https://donpress.com/news/12-03-2022-v-balaklee-rossiyskie-zakhvatchiki-ne-pustili-medikov-k-rozhenice>

Операція «Евакуація»

У цей час ми продовжували займатися евакуацією. Багато людей змогли виїхати.

Ми з пастором вирішили залишитися та служити людям міста та церкви. Моя дружина та двоє дітей також змогли виїхати на безпечну територію, хоча, чесно кажучи, я уже не сподівався їх побачити, бо десь у глибині душі розумів, що живим мені звідси вже не вийти...

Тих, хто рятувався від війни, ми вивозили у бік тилу України на відносно безпечну територію, передаючи братові Юрію Жалдаку, який віз їх до кордону заходу України. У зворотний бік Юра віз нам гуманітарну продуктову допомогу та медикаменти від друзів з України та зарубіжжя. А також дуже відчутну допомогу для нас надали християни Харкова та Геніївки на чолі з їхнім служителем Володимиром!

Так ми завозили у місто продуктові пакети та ліки, намагаючись служити гуманітарною допомогою людям, які перебувають у селах і селищах П'ятигірському, Андріївці, Покровському, Пришибі, Вербівці, Савинцях та у самому місті.

Днями дві волонтерські машини, що заїхали в місто з продуктами, були зупинені російськими військовими, водіїв забрали разом з продуктами. Наш маршрут ставав дедалі ризикованішим і небезпечнішим, але це нас не зупиняло. Поки був шанс проїхати на територію, підконтрольну Україні, ми робили свою справу.

У цей час мої батьки та ще семеро людей опинилися у «пастці» під обстрілами в сусідньому селі Асіївці. Їх не змогли евакуювати, і вони рятувалися там, живучи в льосі, майже на межі безвиході. Село було під постійними обстрілами, під'їзди перекриті, забрати їх звідти не було можливості. Моє серце рвалося на

шматки від того, що я не міг допомогти своїм рідним. Але Бог послав момент «тиші» та пропуск через закритий пост, і я зважився їхати, чого б мені це не коштувало. Дорога була одна – через село Мілову. Проїхавши його, я розумів, що мені залишалося зовсім небагато: 12 кілометрів, але я натрапив на попередження «Дорога замінована». Шлях був закритий, але я не міг зупинитись, не міг кинути своїх рідних під обстрілами. Я вирішив їхати вперед. Не знаю, як, але просто їхав і молився, молився та їхав, і з Божою допомогою через хвилину двадцять я дістався мети. **Бог ішов поперед мене, спрямовуючи, куди треба, та зберігаючи.** І ось, перебуваючи біля будинку, де були мої рідні, переді мною постала жахлива картина, що нагадувала Освенцим: з льоху виходили брудні, холодні, змучені, одягнені у кілька курток дорослі та діти. Усі плакали чи то від щастя, чи то від безвиході. Часу було обмаль. Ми сіли в транспорт і кинулися швидше подалі, на волю.

Коридор у бік контрольованої Україною території звужувався все сильніше та сильніше. Двічі мене не пускали назад у місто і мені доводилося жити на нашому складі гуманітарної допомоги у сусідньому селі (з голоду я там точно б не помер!). Але через день-два Бог відхилив трохи двері, тож я міг заїхати назад до міста. Незабаром цей шлях був остаточно відрізаний, вивозити людей стало неможливо. Єдина дорога до свободи була зачинена.

Гуманітарні стежки

Дуже часто Бог був особливо близький і ніс нас на Своїх руках, оберігаючи від зла. Чотири рази ми потрапляли під обстріл, виїжджаючи вже озвученим напрямом.

Перший раз це сталося, коли, вивозячи людей, ми почули залп артилерії і, притиснувшись до узбіччя, зачекавши кілька хвилин в уявній безпеці, вирішили прориватися. Коли виїхали на дорогу, вона була вся в уламках. Диміло все кругом. Я розумів, що, якби ми виїхали трохи раніше, то просто потрапили б під обстріл. Люди, яких доводилося вивозити, часто в дорозі молилися, хто ледве чутно, хто про себе, ворущачи лише губами, і я згадував, що на війні атеїстів немає. Ну то й слава Богу! **Привозячи людей до місця призначення, ми багатьом дарували Євангеліє, сподіваючись, що про Того, Кому вони молилися, зможуть дізнатися набагато більше зі Слова Божого.**

Зі мною у команді була вірна та безстрашна помічниця – сестра Погорелова Людмила, яка сміливо йшла через усі перешкоди та жертвовно, з повною віддачею, служила людям. Відвідувала лікарню, хворих, що перебували по домівках, розносила продукти та ліки, допомагала у прибиранні розбитих

будинків, супроводжувала гуманітарний вантаж і служила у формуванні продуктивних пакетів, розподілі медикаментів.

Вдруге, коли ми пробивалися до Української сторони за медикаментами, нас обстрілювали з мінометів з боку «асвабадітелей», що перебували на околиці села Вербівки. Ми сховалися на узбіччі біля дороги – міни лягали повз. **У подібні моменти Божий захист відчувається особливим чином.**

Третій раз, як в одній пісні окупантів «На том же месте, в тот же час», тільки це по нам «відпрацьовували» ці любителі та розповсюджувачі «рузької великої культури» чи то з гаубиць, чи то з САУ: одиночні снаряди зі свистом розрізали повітря та лягали осторонь нас, залишаючи рвані ями на обличчі української землі.

Вчетверте, не вірячи своїм очам, але знову приблизно на тому ж місці, в ту ж годину, ми знову потрапили під обстріл (видно аж надто їм подобалося це місце, бо поряд був український блокпост). Цього разу нам пощастило менше, й страху ми таки набралися: у небі з'явився ворожий літак. Ось тільки цікаво все відбувалося: спочатку ми чули звуки бомби, що летить, бачили, як земля після вибуху піднімалася чорною хмарою вище дерев, а лише за мить чули сам гул літака, що пролітав повз. Так, у три заходи, він скинув три бомби, а серце від потужності вибуху мимоволі стискалося, і жах наповнював все зсередини. **Але слава Богу, що знову повз нас, і ми цілі, неушкоджені, везли додому продукти та медикаменти пораненою війною дорогою.**

<https://graty.me/gallery/osvobozhdennaya-balakleya-vozvrashhenie-k-zhizni/>

«Кривавий хрест»

Щойно російські окупанти увійшли до міста, представники їхнього військового керівництва приїхали до лікарні для зустрічі з головним лікарем. Вони поставили блокпост біля пологового будинку, заселилися в аптеку та прилеглі будинки, попередньо вигнавши мешканців. Встановили бронетехніку. Для своїх медичних потреб «попросили» приміщення. Їм виділили окрему будівлю інфекційного відділення. Відібравши необхідне обладнання у наших медиків, відразу ж почали звозити своїх поранених. Наші лікарі, звичайно ж, не були раді такому сусідству, їм довелося по можливості приховувати наявність та знаходження медикаментів, уберігаючи від конфіскації. Забезпечення окупаційного шпиталю складалося з медикаментів, вкрадених з аптек міста. Щось банальне вони привезли зі своїх запасів, щоправда, ті ж бинти значилися 1994 року випуску. З їхніх лікарів були військовий хірург, анестезіолог і травматолог, але пуття від них не було, тож всіх тяжко поранених доводилося оперувати місцевим медикам.

Одного разу настав якийсь особливий, незрозумілий день. З невідомих причин всі військові залишили територію лікарні, вивезши своїх хворих, апаратуру та ліжка, у зв'язку з чим наші медики занепокоїлись. Як виявилось, не дарма. Зі слів очевидців, відразу після того, як військові виїхали за межі лікарні, почалися обстріли будівлі: близько п'яти снарядів завдали руйнування приміщенням.

<https://war.obozrevatel.com/okkupantyi-popali-v-rajbolnitsu-balaklei-mer-kotoroj-poshel-na-sotrudnichestvo-s-rf.htm>

У рентген кабінеті був прорив води, на третьому поверсі пожежа, місцями пробитий дах і вибиті вікна, харчоблок також постраждав: велика дірка майоріла у стіні. Жертв, на щастя, не було, але одна людина отримала осколкове

поранення: у неї була пошкоджена плечова артерія, була велика втрата крові, але нашим медикам вдалося її врятувати, надавши своєчасну допомогу.

Після обстрілу приїхали військові та ФСБшники, заявивши: «Відіте, что делает ВСУ?». Після цього продовжили свою промову, використовуючи лайку, образи та ненормативну лексику на адресу українців, волаючи нібито про «гнилу українську маладьож», «нацистав, фашистав і наркоманав», а вони – росіяни, приїхали навести тут «парядок і харошую жизнь».

Після завданих руйнувань внаслідок російських обстрілів умови для нормального догляду за хворими зникли остаточно та, враховуючи загрозу для життя, що витає в повітрі, потрібно було евакуювати хворих і медперсонал.

Головний лікар попросив надати «зелений коридор» з боку російських військ, щоб вивезти хворих і медиків. Отримавши позитивну відповідь, з боку неокупованої української території виїхали автобуси з написом великими літерами «ЕВАКУАЦІЯ ХВОРИХ». Як виявилось, вірити окупантам було небезпечно для життя: як тільки перший автобус заїхав до Балаклії з боку Андріївки приблизно о 16.00, на під'їзді до російського блокпоста його обстріляли, внаслідок чого він згорів, а 54-річний водій Анатолій Наздрачов, мешканець селища Андріївки, який мав евакуювати хворих і медперсонал Балаклійської лікарні, загинув на місці відвертого злочину російської армії. Інші автобуси змогли встигнути розвернутися.

Таким є «руззкій мір» і ціна домовленості з окупантами.

<https://2day.kh.ua/ru/kharkov/vrag-rasstrelyal-evakuacionnyy-avtobus-v-balaklee-pogib-voditel>

У підсумку ФСБ заборонило залишати хворим і медперсоналу будівлю лікарні. Одного дня медбрат, який працював у реанімації, вийшов з лікарні та

пішов додому. Проходячи блокпост, він зник безвісти. А вдома на нього чекала дружина та нещодавно народжена дитина. Через два тижні його знайшли мертвим в окупованому на той момент росією селі Гусарівці. Тіло було понівечене до невпізнання, деталі просто жахливі, тож я навмисно вважав би за краще їх упустити.

Увечері третього квітня до лікарні надійшов пацієнт із розривом селезінки: його побили військові на блокпосту. Місцеві лікарі прооперували пацієнта, персонал пішов на відпочинок, бо було вже дуже пізно. О третій годині ночі до лікарні увірвалися військові росії в неадекватному стані: хто п'яний, хто під впливом наркотиків, і вимагали головного лікаря із завідувачем. Після того, як їх забрали, по лікарні почали лунаати автоматні черги. Перші думки медпрацівників, що залишилися – «Їх усіх вирішили розстріляти, тому що вони не бажали з ними співпрацювати». Виявилось, що військові тягли всіх чоловіків, кого знаходили, вниз, де били і знущалися. Жінок і хворих, дивом, фізично не чіпали, лише гнобили морально, висмикнувши чеку гранати, погрожували, розмахуючи нею, після чого довго не могли вставити чеку назад. Інші солдати бігали будівлею лікарні, розстрілюючи кабінети і вікна, шукаючи «нацистав». Взялися також перевіряти журнали у пошуках записів про лікування воїнів ЗСУ. Після беззаконня та знущань військові росії залишили будівлю.

Лікарі та пацієнти розуміли, що залишатися у приміщенні було вкрай небезпечно і, ледве дочекавшись світанку, покинули будівлю.

Після цього випадку пересування в бік території, що контролюється Україною, заборонялося в суворому порядку.

Але, хвалити Бога, тоді ми ще встигли завезти гуманітарну допомогу. Робота нашої команди йшла повним ходом усередині полоненого міста за обмежень комендантської години, яка давала нам дуже мало часу для пересування: з 8 ранку до 18 вечора, після чого виходити на вулицю було заборонено.

Життя під прицілом

Але незважаючи ні на що, ми продовжували богослужіння. У напіврозбитому храмі збиралося понад сімдесят людей. З радістю та трепетом ми провели Великодне служіння та щонеділі знову квапились до храму.

Іноді богослужіння проходили по домах: у мікрорайоні «110-й», Новоселівка, Лагері, у церковному офісі. Паралельно з цим продовжувалися служіння на наших місіонерських точках: Вербівка (відповідальна – Пономаренко Наталя), Пришиб (відповідальний – пастор Мирошніченко Юрій), П'ятигірське (відповідальний – Возняк Олег), Савинці (відповідальний – Шпаченко Борис), Андріївка (відповідальна – Рукас Любов).

Слава Богу та величезна подяка всім трудівникам, молитовникам, які брали активну участь у служінні Богу та людям у години окупації Балаклії! Хай віддасть вам Господь сторицею!

У місті по півмісяця не було світла та води, а коли вмикали, то щастя тривало недовго – через 3-4 дні, а то й раніше, знову те саме.

Навколо нас, серед місцевих мешканців, було багато героїв, і всі вони – прості трудяги, які ризикували своїм життям заради людей: пожежники, медики, волонтери, електрики, газовики, технічний персонал провайдерів зв'язку й мережі інтернет, водії доставки продуктів харчування та багато інших. Думаю, що їх можна сміливо зарахувати до героїв.

Ціною життя

Один із них – пожежник-рятувальник, сержант служби цивільного захисту Вербицький Ігор. 24 червня, приблизно о 18.40, під час виконання службових обов'язків, а саме – ліквідації вогню, що виник внаслідок артилерійського обстрілу, героїчно загинув, отримавши осколкове поранення, несумісне з життям. А йому було лише 39.

<https://korrespondent.net/ukraine/4489324-vo-vremia-obstrela-balakley-pohyb-spasatel-kotoryi-tushyl-pozhar>

Життя в окупації не можна насправді назвати життям. Люди сотнями юрмилися у черзі за «кістками». Іншим словом не назвеш гуманітарну допомогу росії, яка в одній руці мала автомат, а в іншій – шматок хліба. Вони вдавали, що співчують жінкам і дітям, а насправді вбивали їхніх чоловіків і батьків, залишаючи вдовами та сиротами.

«2000 снарядів по селу». Інтерв'ю з полоненим російським солдатом:
<https://www.youtube.com/watch?v=Q78S68gEFLk>

«Продуктовий бум»

У перший пункт видачі гуманітарної допомоги, де налічувалось 350-400 чоловік, привезли продуктів тільки з розрахунку на 200 чоловік: видавали по 2 кг борошна та 120 грам цукерок на кожного. Це те, що я бачив на власні очі. Люди отримували так звану допомогу, в кращому випадку, один раз на 2-3 тижні. Пізніше нібито намагалися покращити видачу харчування, але це були

лише «краплі у морі». З українського боку росіяни гуманітарну допомогу не пропускали.

У цей час порятунком були ферми у сусідніх окупованих селах, де тримали корів. Працівники ферм, щодня ризикуючи життям, під обстрілами завозили до міста безкоштовне молоко, а згодом брали символічну плату – 5 гривень за літр для відшкодування паливних витрат.

Магазини й аптеки були порожні. Розграбовані. Працював ринок, точніше дорога біля ринку, куди виносили хто що мав для продажу. Там ще можна було знайти щось із необхідного за наявності грошей.

Люди були без роботи вже 4 місяці, пенсії отримати не було можливості, зняти готівку з картки можна було іноді через деяких людей, підпільно, якщо сильно постаратися, але ці люди, з якими ти жив в одному місті все життя, брали собі 15-20 %.

У цей період було закрито дві великі птахофабрики. Оскільки не було чим годувати птицю, господарі роздавали населенню курей безкоштовно. Курчата були невеликими, але все ж таки були придатні для їжі. Люди брали хто скільки міг забрати – курей були тисячі. Закривали тушонку у банки, варили, смажили м'ясо та так і виживали, поповнюючи свій раціон.

Сезон полювання відкритий

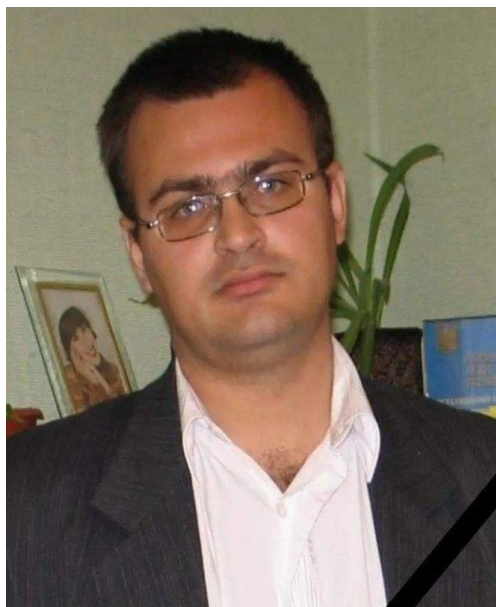
Усередині окупованого міста розпочалася фільтрація. Ретельні перевірки, затримання, допити стали, не повертається язик сказати, буденною справою. Але як можна до цього звикнути? Змінили час комендантської години: з 7.00 ранку до 14.00 дня, після чого пересування було заборонено.

Балаклійці почали масово зникати: їх забирали й цілеспрямовано, і хаотично. Проросійськи налаштовані мешканці «здавали» людей із проукраїнською позицією, тих, хто обіймав державні посади, хто був патріотом, хто якимось чином мав відношення до військових чи правоохоронних структур.

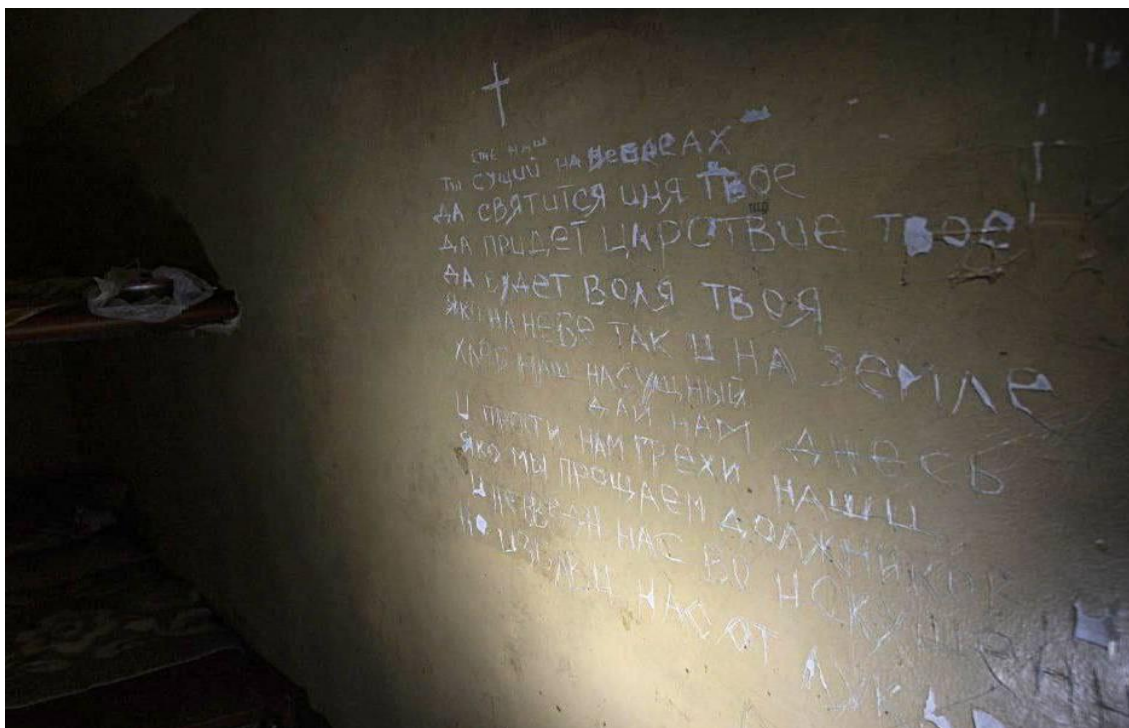
Переважно схема була проста: мішок на голову, руки затягували пластиковою стяжкою, вантажили в машину та відвозили на допит, звідки дехто більше не повертався.

Беззаконня, що панувало навколо, було настільки сильним і разючим, що навіть деякі з раніше налаштованих позитивно до росії та тих, хто зараховував себе до «проросійських», починали каятися у своїх серцях і змінювати свої політичні погляди. Особливо, коли в катівнях опинялися їхні рідні.

Так був замучений і вбитий один із багатьох, хто був у полоні у «асвабадітелей» Балаклії – Шелехань Максим. У нього залишились син і дружина.

[Facebook](#)

Ця молитва «Отче наш» була надряпана на стіні кімнати, де тримали та страчували полонених у Балаклії:

<https://uatv.ua/na-stene-otche-nash-i-sledy-ot-pul-shokiruyushhie-podrobnosti-o-pytochnoj-v-balaklee-rasskazali-v-politsii-video/>

Бої за місто. Протистояння

Повсякденність людини ставала складною та небезпечною. У самому місті постійно було напруження та панував страх. "Оскільки окупанти щодня обстрілювали з території міста українські позиції мирного населення та військових, вони наражали місцевих мешканців на небезпеку дзеркальної «відповіді». Часто ставали неподалік житлових будинків і вели вогонь днями та ночами безперервно російські гради, міномети, ствольна артилерія. Горіли ліси, поля, села, гинули люди.

Так загинув від ворожого снаряда наш друг і Божий служитель Андрій Кляузер.

Дуже часто прилітали російські літаки, які бомбили все нав-

круги, слідом за ними прилітали низько над будинками гелікоптери, кидали ракети та ховалися. Навколо було «спекотно» та складно, але наші вояки не поступилися жодним метром, мужньо та жертовно борючись за свої сім'ї, за свої будинки з російськими мародерами-окупантами. Наші солдати давали гідну відсіч і незабаром відвоювали село Гусарівку, таким чином відрізвавши шлях росіянам у бік Барвенкового й обхідний шлях до міста Ізюму.

Щодня точилися жорстокі бої навколо міста, літаки бомбили, не даючи спокою ні вдень, ні вночі. І ось настав той день, коли наші українські захисники підбили ворожий літак. Це була видовищна подія, яка відбувалася на наших очах над містом. Збитий літак кружляв, як бумеранг, видаючи дикий гомін і повільно перебуваючи в очікуванні зустрічі з українською землею. Двоє людей встигли катапультиватися, а літак, слава Богу, упав за містом, не завдавши шкоди місцевим мешканцям.

<https://fakty.com.ua/ru/ukraine/20220418-zsu-zbyly-rosijskyj-litak-pid-balakliyeyu-na-harkivshhyni-golova-ova/>

З того моменту жоден літак тривалий час не пролітав над містом, розуміючи, чим це може для нього закінчитися. І лише гелікоптери підло жалили своїми ракетами, ховаючись за містом.

«Живий щит»

Мешканці Балаклії стали «живим щитом» для російської армії. На мій погляд, це нелюдяно ховатися за спинами мирного населення, наражаючи на небезпеку людей, які гинули від випадкових влучань й уламків прямо у своїх дворах або на вулиці. Умирили люди, горіли будинки.

Навколо військового заводу, на якому базувалися росіяни, знаходилися житлові масиви, але проїжджати біля цього об'єкта було вкрай небезпечно: машини розстрілювалися, вогонь ішов і просто по перехожих. Мабуть, таким чином вони намагалися захистити об'єкт від зайвих очей, адже всередині заводу розташовувалась бойова техніка, та звідти часто стріляли по українських позиціях.

Однієї середи я їхав велосипедом з метою провести церковну службу у нашому храмі по вулиці Алієва. Поруч ішли люди. Якоїсь миті по нам почав «працювати» снайпер: поодинокі постріли долинали із сусідніх багатоповерхівок. Ми встигли сховатися за будівлями, що стояли поруч. Він чи спеціально стріляв повз, чи просто не потрапляв – на той момент ніхто з перехожих не постраждав.

Віруючі люди, незважаючи на обставини, продовжували збиратися, служити та допомагати людям міста, хто чим міг, ділячись навіть останнім. Продовжували підтримувати, підбадьорювати, молитися, дарувати Євангеліє.

А у місті не припинялися «аблави на нацистав» (зрозуміло, що таких не знаходили). На блокпостах роздягали до трусів, шукаючи татуювання. Ті, у кого знаходили якусь інформацію, що стосується України, патріотизму чи військових дій, вирушали на допити. Для деяких, на жаль, це був «квиток в один бік».

«Розкіш» Z-культури

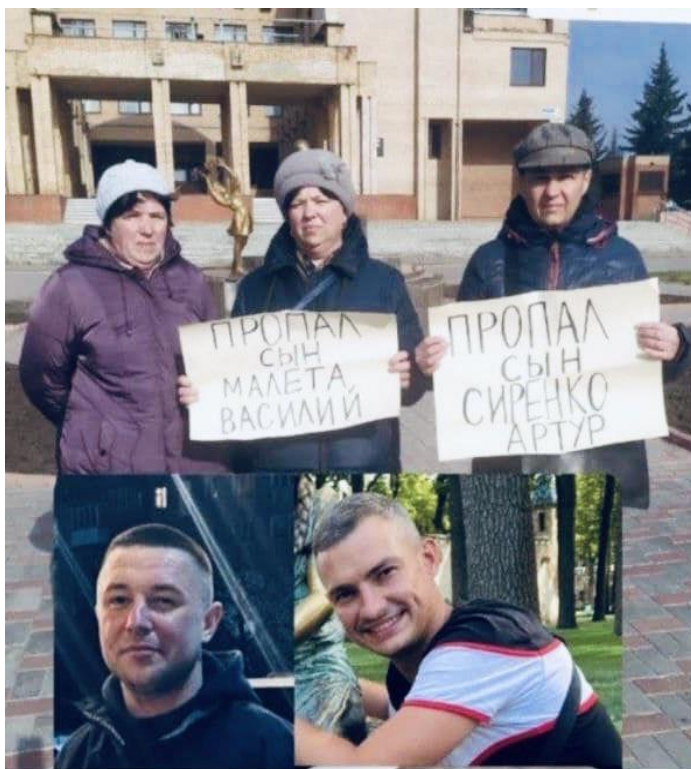

«Бойци рузского міра» ходили містом із пачками українських грошей, купуючи собі те, що хотілося, спустошивши напередодні банки та банкомати. Містом їздила відібрана інкасаторська машина зі знаком Z. Людей, які роз'їжджали у такому транспорті, з цим написом ласкаво

називали «Зеки».

<https://www.vedomosti.ru/politics/articles/2022/03/02/911776-regioni-bukvu-z>

У місті відбирали автомобілі різних комунальних і державних установ: міськгазу, енергозбуту, водоканалу, поліції – всіх їх перефарбовували в зелений або сірий колір та позначали міткою «Z». З центральної лікарні вивезли медичне обладнання та влаштували собі військовий шпиталь у місцевій музичній школі, куди пригнали відібрану машину пересувного рентген-кабінету.

Померлих, загиблих, убитих мирних мешканців не можна було поховати на цвинтарі. Можна було тільки попрощатися вдома з померлим і після цього похоронна служба сама везла тіло на поховання. Але не всім була доступна така можливість, і декого ховали просто на городах.

Двоє хлопців, які працювали у ритуальному бюро в Балаклії зникли безвісти 2 квітня. Василь Малета, 1991 року народження та Сіренко Артур, 1989 року народження. Досі про їхнє місцезнаходження нічого невідомо.

<https://kharkov.comments.ua/news/society/accidents/10960-vo-vremya-voyny-v-harkovskoy-oblasti-propali-neskolko-chelovek-foto-i-orientirovki.html>

Усі мости у місті були заміновані. Заміновані були й підходи до річок і лісів.

Зафіксовано випадки, коли на одну з протитанкових мін, що лежали уздовж дороги у селі Вербівці, наїхав російський танк і підірвався, а інший танк з незрозумілих причин загорівся та згорів у районі військового містечка.

Райони міста були поділені та засекречені. Ми практично не могли доставити продукти та медикаменти у район Вербівки, Савинець, Байраку та навіть не могли передати продукти медикам і хворим.

Район Байраку був закритий аж до звільнення міста. Від початку повномасштабної війни люди стали заручниками, дехто зник безвісти, дехто загинув. Доля решти невідома.

З приводу Байраку склався народний гумор, що до Байраку нікого не впускають і не випускають через перебування там Української бази з виготовлення байрактарів.

Усі десять бензозаправок у межах міста були також розграбовані та спустошені. Для простих мешканців паливо стало дефіцитом. Але при цьому люди намагалися вижити, лагодили дахи, вікна, прибирали наслідки вибухів навколо будинків, садили городи. Жителів селища Нафтовиків змушували носити георгіївські стрічки, як казали окупанти: «Для вашей же безопасности».

В окрузі після обстрілів масштабно горіли ліси. **Віруючі молилися та бачили неодноразові чудеса, коли по їхніх молитвах починався проливний дощ, що йшов декілька днів, і ліси, які не могли загасити пожежники, гасили небеса! Подяка Богу!**

А в цей час російська «асвабадітельная» армія йшла далі містом: у двори при-ватних секторів і до квартир житлових районів під'їжджа-ли вантажівки та розкрадали майно тих, хто виїхав з міста, вибиваючи двері, вікна, вчи-няючи грабежі, звільняючи

простий народ від нажитого роками добра.

<https://tsn.ua/ru/ato/rossiyskie-voyska-zanimayutsya-maroderstvom-v-ukraine-opublikovano-ocherednoe-vidiodkazatelstvo-2008309.html>

Бачачи все це та перебуваючи у вирі подій, люди з загостреним інстинктом самозбереження намагались чимось себе займати, щоб не збожеволіти від того, що відбувається навколо, при цьому зайвий раз не виходячи без потреби на вулицю, адже кожен такий вихід міг погано скінчитись.

«Святой руззкій беспредел»

Так одного разу йшов у Лагерях паламар – служитель православної церкви – його зустріли військові та висунули претензію у тому, що він був взутий у високі черевики, на кшталт військових берців. Чоловік намагався пояснити, що це не військові черевики, що у нього, крім цього взуття, не було іншого. Під час обшуку цього служителя у нього у кишені знайшли записку з прізвищами, які зазвичай подають у храм для молитви за здоров'я й упокій, і, прийнявши його за навідника, прострелили ногу та побили мало не до смерті. Побачивши, що він вже на межі життя й смерті, його передали медикам. Ті, у свою чергу, не могли надати належного лікування через відсутність обладнання й умов і вирішили відправити його в інше окуповане українське місто – Куп'янськ, де йому вдалося надати допомогу. Подібні до цієї, жорстокі ситуації ставали частиною нашого повсякденного життя.

Згуртовані небом

Багато друзів, родичів, що виїхали з міста, залишали нам ключі від своїх будинків і квартир з проханням доглядати (і, у разі необхідності, дозволяли скористатися чимось для виживання в подібних умовах).

Для нас це було важливою знахідкою під час кризи з медикаментами. Ми з дозволу господарів збирали з домашніх аптечок ліки та створили непоганий склад, після чого додавали медикаменти до продуктових пакетів і розносили для роздачі нужденним.

Люди дякували Богові та «Його помічникам» за таку підтримку у цей тяжкий час.

Деякі друзі надавали у наше розпорядження власні автомобілі та велосипеди, які для нас були дуже великою допомогою у служінні, полегшуючи пересування місцевістю. Нехай благословить їх Господь за щедрість та жертвність!

Доглядаючи за квартирами та будинками після тривалої відсутності електроенергії, ми займалися прибиранням холодильників і морозильних камер, оскільки всі продукти харчування ставали непридатними. За можливості прибирали вибиті шибки, забивали плівкою вікна, поливали квіти, що вижили.

Серед віруючих людей було видно спільність, любов і співчуття. У таких умовах формувалися нові служителі, які відвідували нужденних, поповнюючи, наскільки можна, їхні гострі потреби, проводили підпільні богослужіння, домашні зустрічі з вивчення Біблії, молилися і здійснювали причастя.

Наш пастор – Салфетніков Олександр – був тим, хто не залишив церкву у скрутний час і вирішив бути до кінця з Тілом Христовим, з тими людьми, у яких він вкладав все своє життя, свою душу та своє серце. Не маючи спокою, він переживав про всі місіонерські точки, брав участь у доставці та роздачі гуманітарної допомоги, відвідував хворих, проводив служіння в будівлі церкви та по домівках. Незважаючи на те, що сам перебував під тяжкістю обставин, він

з відвагою продовжував виконувати своє служіння зі своєю вірною помічницею – дружиною Катериною, яка, у свою чергу, також щодня була задіяна у роботі з гуманітарною допомогою зі своєю командою.

Вечорами до пастора в гості приходили деякі сусіди, друзі, пили чай, спілкувалися та молилися.

Кожен день для нас був новим викликом, невідомістю та боротьбою за існування. Але це були ще не всі труднощі, з якими нам довелося зіткнутися.

Долиною смертельної темряви

Настав той фатальний день, коли до будинку пастора приїхала машина із знаком «Z». Це сталося 17 травня 2022 року о 12.20. Запевнивши домашніх словами: «Всьо будет харашо, не переживайте», його відвезли у невідомому напрямку. Діяли, як за цитатою Достоєвського: «Без провини винен, за природою».

У дорозі вони ще раз ласкаво та млосо запевнили, що це «всього ліш с целью пагаваріть» і «ми вас абратна прівезьом».

Після приїзду до будівлі поліції пастора і цих Z-ків зустрів чоловік, одягнений у військову форму, з маскою на обличчі, який одразу виголосив: «Ета ви наш пастор?» і півхвилини-хвилину «свердлив» своїми «відточеними» очима нового полоненого, наче намагаючись загіпнотизувати. Після цього на голову пастора одягли мішок і повели всередину будівлі.

Слідом за ними дружина Катерина вирушила на пошуки свого чоловіка, якого вже доставили до відділення так званої воєнної комендатури. Це місце, куди потрапляли ті, хто зникав безслідно, хто починав вважатися у списках «зниклих безвісті». Там працювали «славні» учні НКВДистів, а потім КГБистів - ФСБшники. Їхні цілі вперто не змінювалися десятиліттями: пошук тих, хто був проти політики росії; тих, хто мав якесь відношення до руху опору; тих, хто був прихильником існування України як вільної держави; тих, хто мав відношення до протестантських церков; тих, хто міг виявитися розвідником, координатором, коригувальником, учителем української мови та літератури та, безумовно, нацистом...

Катерину туди не пустили. Але вона була не одна: близько сотні жінок, матерів і дружин, які перебували в стані пошуку своїх зниклих синів і чоловіків намагалися добитися якоїсь про них звістки, але відповіді не було. Ніхто не давав жодної роз'яснювальної інформації. Лише іноді дозволяли передавати рідним речі та їжу. Вони приходили зранку та перебували там до кінця комендантської години, сподіваючись дізнатися хоч щось про своїх рідних...

Жінки, які стояли там, надивились багато чого: до воріт під'їжджали машини, люди з мішками на голові, із зав'язаними за спиною руками зникали за високими воротами з колючим дротом.

У такий нелегкий час навіть затяті атеїсти не гидували молитвою. Люди волали до Бога про захист і спасіння своїх рідних і продовжували чекати та сподіватися, приходячи до воріт день у день...

Ув'язнених тримали у різних місцях: у підвалах шкіл міста, у друкарні, у будівлі поліції й адміністрації, де й були влаштовані камери тортур. Пастора завели до приміщення, передбаченого для двох людей, у якому тримали восьмеро осіб. У камері стояла неймовірна задуха, довкола був суцільний бруд. Туалет знаходився також у цьому приміщенні. Води часто не було. У таких умовах жили, їли, спали, хто як міг.

Олександр Сергійович мав захворювання, пов'язані з серцем, і коли йому випадала можливість (завдяки якомусь полоненому, який поступався йому місцем) прилягти на одні з двох нарів, він починав задихатися.

Першого ж дня після потрапляння у полон його повели на допит. Він розпочався у першу секунду після переведення Олександра Сергійовича до спеціальної кімнати з логічного питання (тільки це «логічне питання» є таким лише для нелюдських особин): з удару по нозі. Знявши мішок з голови пастора, військовий, відповідальний за допит, озвучив три сценарії: «Ліба гаваріш правду і сьогодні єдеш дамой, ліба гаваріш неправду, і ми тебя бьом, ліба пускаєм в расход».

Упродовж «бесіди» стало зрозумілим очевидне: після озвучування правди російськими військовими застосовувалось фізичне насильство щодо пастора Олександра.

Під час допиту ставилися питання, пов'язані з біографією, місцезнаходженням дітей, церквою та служіннями, хоча при цьому самі зізналися, що вже два місяці «паслі» його та «всьо» про нього знають.

Один із персонажів, що вів цей «допит» відкрито та затято говорив про свою ненависть до євангельських християн і про визнання істинною лише російської православної церкви. Були озвучені докори у чварах і протистоянні між ЄХБ і РПЦ, які існували насправді лише у його просоченій пропагандою фантазії.

Минуло небагато часу та виявилось, що ті люди, які володарювали у цій установі, були зовсім не люди. І звірами їх назвати буде також образливо. Образливо стосовно представників тваринного світу.

Звинувачення, висунуті пастору, були традиційно маразматичними та не пов'язаними з об'єктивною реальністю: своєю церквою він, нібито, збиває молодь і дітей з «істинного путі», який був одним-єдиним і називався «руззкая

православная церков». Також звинувачували у співпраці з Америкою. При цьому спостерігалася якась особиста ненависть виконавців цього злочину до віруючих. Загалом нічого нового під небом – все в традиційному стилі «КГБ» пострадянського простору. Але розмови, допити та звинувачення були недовгими. У кімнаті були ті, хто мав проводити допит, ті, хто мав бити і, власне, хто вбивав. Усі ролі розписані та озвучені заздалегідь.

І навіть у таких обставинах пастору вдалося розповісти своїм майбутнім катом Євангеліє. Під час відповідей на питання щодо біографічних даних він говорив про те, як прийшов до Бога, про гріх, про спасіння, яке дає лише Христос. На що відповіддю було коротке: «Аб етам пагаварім в другом мєстє». А далі взялися за побиття.

Після акту фізичного насильства Салфетнікова привели назад до камери. Як виявилось пізніше, у цьому приміщенні разом із ним були різні люди: працівник пожежної частини, людина, що просто їхала на роботу та затримана російськими окупантами; люди, що жили недалеко від церкви.

Спати після цього дня було неможливо.

Наступного дня, після того, як у камеру принесли те, що вони називали їжею, але у звичайному житті ніхто таке не споживає, прийшов військовий і попередив пастора про те, що зараз його поведуть на «допит».

Мішок на голову, інша камера, ФСБшники, питання, побиття поліцейською палицею – словом, все те саме, що й першого дня. Тільки якщо у перший день бив тільки кат, то другого – ФСБшник, який проводив «допит», сказав після побиття, що цього мало, та почав сам бити пастора. Паралельно з

цим приставляли пістолет до голови, погрожуючи, що звідси живим йому не буде виходу. Під час побиття російськими військовими другого дня пастор міг лише повзати по підлозі. Він просив їх зупинитися, стогнав із проханням дати води, адже в горлі пересохло, але ні... І насамкінець вони заявили, що наступного дня схилятимуть його до співпраці, адже він не хоче самостійно йти на це.

Після цього Салфетнікова завели назад у камеру. Співкамерники почали розпитувати про те, як усе пройшло, але пастор з останніх сил відповів, що йому дуже погано. Через невеликий проміжок часу стан був настільки жахливим, що

прозвучало лише його тихе: «Вмираю...». Чоловіки, які перебували в одній камері з пастором, почали стукати, щоб привернути увагу військових росії. Ті ж, зайшовши до камери та побачивши майже несвідомий стан Олександра Сергійовича, викликали швидку допомогу та вивели до машини, адже він не міг навіть ставати на власні ноги.

Пастора били, катували та мучили протягом двох днів люди у військовій формі, обличчя яких були закриті масками. Били палицями та ногами. Дуже травмували ногу, зламали руку. Все тіло, крім шиї та голови, було суцільною почорнілою гематомою (нижче фото після п'ятнадцяти днів лікування).

Відео репортаж «За що катували пастора»

<https://youtu.be/pkvQaBP6ys4>

Те, що його організм був ослаблений і не витримав, зупинило цих нелюдів. Бити його далі більше не було сенсу, оскільки «клієнт був майже готовий».

До тямі Олександр Сергійович Салфетніков прийшов уже у стінах Балаклійського поліклінічного відділення. Все тіло його – від п'ят і до шиї – було синім від ударів звірів, які вели допит. Руки та ноги були набряклими. Одна рука була у гіпсі, оскільки її зламали під час «допиту».

Дружина пастора весь цей час молилася за свого чоловіка. Їй дивом вдалося повернути його документи та речі. І не малим дивом також виявилася можливість відвідувати чоловіка та возити йому їжу. В один із таких візитів до поліклініки вона стала свідком того, як привезли до цієї медичної установи одного хлопця, якого вже майже місяць шукали родичі та не знали про його місцезнаходження. Цей юнак був настільки сильно побитий росіянами, що лікарі його «відкачували» всю ніч. Та незважаючи на його безпорадний стан, він був прикутий кайданами, а медична допомога надавалась під дулом автомата.

Минуло два тижні. Два тижні постійних знеболювальних, щоб можна було хоч якось заснути. Два тижні страхів і переживань «а чи не заберуть знову?». І, слава Богу, лікарі місцевої поліклініки дозволили пастору повернутися додому.

Він вижив, але був дуже слабкий, пригнічений духовно та морально змучений. Він ще довго згадуватиме ті жахи, які йому довелося пережити.

Вдома його доглядала дружина Катерина та її сестра Люба. Паралельно з турботою про чоловіка було усвідомлення, що у місті є величезна потреба у продуктах. Залишалося трохи запасів, які не встигли роздати до полону пастора. Катерині Салфетніковій та Людмилі Погореловій вдалося невеликими партіями (буквально у розмірі однієї коробки) провозити крізь російські блокпости та роздавати людям гуманітарну допомогу. І на скутерах, і на велосипедах Катерина та Людмила проїжджали і, дивом Божим, залишалися поза увагою російських окупантів. І люди отримували таку необхідну їм допомогу.

Також підтримували пастора друзі та рідні. Тепер кожна машина, що проїжджала повз будинок, викликала страх і тривогу у пораненій душі, наводячи на думку про те, що за ним приїхали знову. І лише Бог давав сили жити, не втрачаючи надії... Реабілітація була складною і важкою не лише для пастора, а й для його сім'ї, яка страждала душею та серцем, дивлячись на те, що відбувається.

Треба було жити, підніматися та йти далі, але кожен крок давався нелегко. Ми жили, як вівці серед вовків...

Історія з нашим пастором була не першою і, на жаль, не останньою. Так, до служителя із сусідньої церкви – Івана Маковецького – також приїхали додому російські військові. Відштовхнувши дружину, до квартири увійшли четверо, побили його та поїхали геть.

Продовжувалися облави та пошуки пасторів та служителів інших церков міста, але, на щастя, їх на той час уже не було в Балаклії.

Пересуватися містом стало ще небезпечніше, ми були вкрай обережні. Мені навіть довелося відпустити бороду та вуса, одягати кепку з окулярами, завдяки чому я міг бути менш знайомим для тих, хто цікавився моєю персоною. Ми адаптувалися до нових умов виживання, продовжували своє підпільне служіння церкві та суспільству.

Для мого життя це був особливий період: я виділяв багато часу для читання Біблії та світських книг, вів щоденник читання та молитви, куди записував основні думки та роздуми. У цих умовах життя Біблія була яскравішою, особливо читалася та сприймалася, особливо надихала та торкалася серця й душі. **Молитви були несхожі на ті, що раніше: тут ти розумієш свою потребу у Бозі, відчуваєш Його близькість і турботу,**

надприродне оточувало всюди, приходила втіха та підтримка. У молитовний щоденник були вписані всі родичі, друзі, парафіяни церкви та ті, хто просто спадав на думку. Такого довжелезного молитовного часу я ніколи не мав, як у цей воєнний час окупації.

Свідоцтва людей, які знаходилися у камерах для тортур у Балаклії:

1. <https://www.youtube.com/watch?v=8-Pw1eET5i4>
2. <https://www.youtube.com/watch?v=1sK9ZBzcNIQ>

Духовна війна

«Окупація». Це слово мені хотілося змінити на слово «полон», оскільки воно чіткіше описувало реалії життя, що відбувалися. Скільки людей, які страждали, знаходилося довкола! Часом ми відчували безсилля перед обставинами, але продовжували молитися, служити, вірити та сподіватися.

Для себе я запровадив правило: молитися, коли триває обстріл українських позицій. Я намагався молитися при кожній випущеній ракеті, при кожному снаряді, молився вдень і вночі, навіть крізь сон, який похмуро змішувався з вибухами, що проносяться над головою. Молитва була короткою: «Господи, нехай повз!»

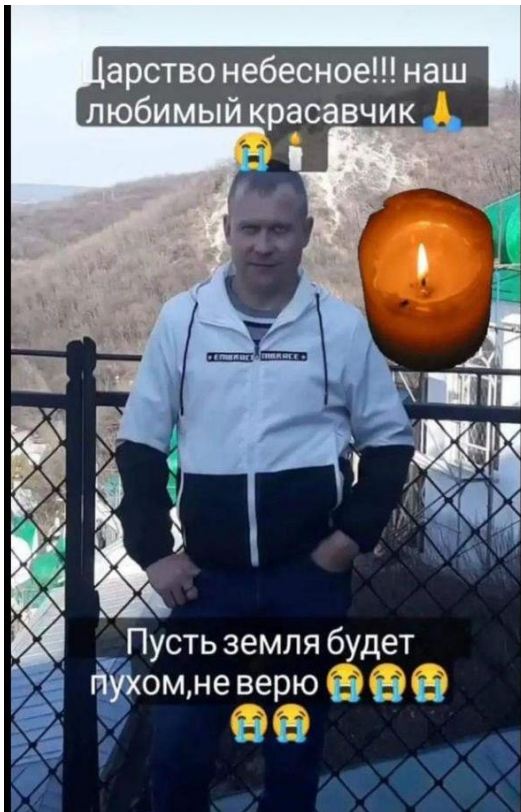
Якось уночі, крізь сон, я почув залпи «граду» та, як завжди, повторював: «Господи, нехай повз! Будь ласка, нехай у землю, у річку, ліс, але не в людей!». Але за мить усвідомив, що це не залпи реактивних систем залпового вогню, а дощ великими краплями стукає по відливу вікна. І, дякувати Богові, що цього разу це був просто дощ! Я знаю, що молитви віруючих багато робили на невидимому фронті війни. **Молячись Богу, ми просили миру, допомоги та захисту, сил і покриву для Збройних сил України, щоб у всьому**

прославилося ім'я Бога. І не тільки просили, а й навчалися за все дякувати, незважаючи на обставини.

У нас не було досвіду життя у воєнний час, ми не знали, як правильно чинити у різних обставинах, багато чого на ходу пізнавали, адаптувалися, просячи у Бога мудрості та водіння, перебуваючи в окупації.

Озвучена спецоперація була нічим іншим, як підлою війною, знищенням української нації, знищенням особи людини. Так жили люди

багатьох міст нашої країни, так жило наше місто Балаклія, хоча словом «жили» важко назвати цей процес – люди намагалися вижити. І одним це вдавалося, а іншим, на жаль, ні.

Так мій друг дитинства Роман під час спроби виїхати автомобілем зі своїм товаришем з окупованої Балаклії був жорстоко розстріляний прямо у межах міста. Обидва загинули на місці.

[Instagram](#)

<https://youtu.be/CX7HYD8JNcQ>

Подібні, жахливі злочини, вчинені російською владою руками військових відчули на собі всі окуповані міста України. На жаль, це зло ще не зупинилося. Воно

пересувається містами та селами нашої країни, але ми продовжуємо вірити у перемогу та твердо стоятимемо до кінця!

Свідчення людей, які прожили півроку в окупації:

<https://www.youtube.com/watch?v=FrgAPBNgJiQ>

Нові повороти життя

День за днем я все більше розумів, що коло моєї свободи звужується дуже швидко. До мене почали доходити відомості про те, що «дехто зі сторонніх» цікавиться моїм місцезнаходженням. Мені доводилося менше відкрито пересуватись – у моєму будинку був обшук. Було очевидно, що я перебував у «чорному списку» тих, кого розшукували. Доводилося оглядатися на задні колеса, частіше змінювати місце проживання. Я розумів, якщо мене візьмуть, то шансів залишитися в живих було мало. Поряд з цим, у мене жевріло знання, що безліч людей, включаючи мою сім'ю та родичів, молилися за мене та за тих, з ким я перебував поруч. Це надавало мені сил. Їхні молитви були відчутні. Дуже часто проявлялися чудеса та Божий покров у багатьох складних ситуаціях, що виникали в моєму житті та житті моїх близьких в окупаційному полоні.

Останнім часом я читав книгу «Молитва Ябеца» Брюса Вілкінсона. Одним із ключових текстів книги була молитва людини на ім'я Ябец, яка жила у давнину. Вона звернена до Бога: «Коли б Ти, благословляючи, поблагословив

мене, і побільшив границю мою, і рука Твоя була зо мною, і зробив охорону від лиха, щоб не засмучувати мене!»

Цією молитвою я молився щодня впродовж червня 2022 року. Та тоді я ще не розумів і не міг навіть уявити, як Бог поведе мене далі по життю, відповівши на цю мою молитву.

Щодня ми не втрачали надії вирватися на вільну територію України з-під окупації, чекаючи на звільнення міста. Там була свобода, друзі, рідні. Тут же, перебуваючи у місті, я розумів, що «дамоклів меч» висів наді мною, а загроза життю зростала з кожним днем. Я відчував це всім своїм внутрішнім світом. У бік підконтрольної Україні території шансів потрапити було вкрай мало. Був варіант іти лісами чи плисти річкою, але скрізь були міни. Єдиний шлях проходив через «лігво» росії. Але на той час навіть на виїзд туди треба було отримати дозвіл у місцевій військовій комендатурі.

Ми шукали можливість вивезти пастора Олександра углиб України, оскільки йому потрібна була медична допомога та реабілітація. І робили ці спроби, але нічого не виходило. Одного дня я приїхав до пастора, і він вирішив відправити мене одного, бо з'явився тимчасовий коридор з одним вільним місцем. За сценарієм я мав пройти цей шлях і, якщо все вийде, дати звістку іншим, щоб використати можливість виїхати з міста. Часу на роздуми не було, лише три години на збори. Усе моє життя за 43 роки вмістилося у спортивну сумку: трохи речей, взуття та найдорожче: фотографії сім'ї та Біблія. Усе інше майно – бізнес, будинок – залишилося там, позаду, у невідомості.

Далі – ночівля у «безпечному місці» неподалік від перевізника, який мав вивезти нас до кордону з росією. Помолившись, ми вирушили в дорогу. Крім водія та мене було ще дві жінки середніх років і бабуся 80 років, що ледве пересувалася за допомогою ходунків.

Ми виїхали 24 червня о 8.00 ранку. Це був рівно четвертий місяць відтоді, як ми знаходилися у стані повномасштабної війни, що спричинила полон окупації. Дощ лив як з відра, і це служило нам певним прикриттям. Маршрут був таким: Балаклія – Волохів Яр – Куп'янськ – кордон із росією.

У лігві окупанта

Шлях наш проходив через чотирнадцять російських блокпостів, які знаходились на території незалежної України. Досвідченого перевізника російські солдати вже знали в обличчя та майже без проблем пропускали, та й проливний дощ квапив перевірку. Дорогою до кордону ми зустрічали величезну кількість військової техніки загарбника, що рухалась у Харківському, Ізюмському та Слов'янському напрямку. Це були танки, САУ, боєкомплекти до

реактивних систем залпового вогню та якісь великі зелені ракети з білими наконечниками, а також інша техніка. У зворотному напрямку «радісно» прямував транспорт із підбитою технікою. Дивлячись на все це, стискалося серце від безвиході, розуміючи, що всі ці ракети полетять на мирні міста й села України.

<https://izvestia.kharkov.ua/obshchestvo/v-harkovskuju-oblast-zaehala-kolonna-rossijskoj-voennoj-tehniki/>

Підїжджаючи ближче до кордону, ми зустріли 240 зерновозів, що везли пшеницю через кордон до росії. Так вивозили вкрадене з нашої країни зерно. І це лише мала частина того, що вдалося порахувати й особисто побачити за цей короткий проміжок часу.

<https://tripoli.land/news/gruzovikami-okkupanty-vyvozyat-ukrainskoe-zerno-iz-harkovskoy-oblasti>

Кордон ми пройшли з Божою допомогою, у буквальному розумінні, – там стояли сотні людей, серед яких були старі, жінки з маленькими дітьми, які чекали своєї черги. Усі мали пройти через «філь-

трацію» – допит, окрім паперової тяганини з паспортним контролем. Нашою «перепусткою» послужила та сама 80-річна бабуся, яку я віз в інвалідному візку – без черги та, більше того, без відвідування місця для допитів. Нас пропустили й ми, зрештою, пройшли кордон відносно швидко та без особливого клопоту.

Бог і далі вів нас і допомагав: при виході з контрольно-пропускного пункту росії нас чекали родичі бабусі, які були дуже вдячні нам за те, що ми вивезли їхню маму. Вони довели нас усіх до Белгорода, де ми й заночували. Там ми виразно чули залпи гармат, які гриміли у напрямку Харкова, бачили низку вертольотів, що летіли над нашими головами в бік України. При цьому мене шокував спокій місцевих мешканців, котрі бачили цю картину та не розуміли, що відбувається по той бік кордону. Люди, які живуть там, здебільшого зомбовані місцевою дезінформацією, що звучить по телебаченню й іншим засобам масової інформації. Вони жили своїм розміреним життям і казали, що вже купили квитки на відпочинок у Криму. «Так, – подумав я, – спецоперація із зомбування росії пройшла успішно».

Наступного дня ми поїхали з Белгорода автобусом до Москви. На вокзалі було багато військових, молодих і дорослих, які, мабуть, їхали на «ученія» в Україну та пошуки «нацистав». Мені впав в око напис на нашивці камуфляжного наплічника одного з військових, де була зображена ракета, а під нею напис «Бог простит». Чийсь запалений гріхом розум був здатний зобразити таке!

З Москви ми попрямували до кордону з Латвією, де на мене вже чекала свобода, а позаду були скорбота та смуток за тими, хто залишився у рідному місті, у полоні окупації.

«Випробована вогнем»

У дорозі нас несподівано спіткав новий удар, нове горе: нашу помічницю, з якою ми пройшли вже чимало колотнеч, сестру Людю взяли в полон. Приїхали додому озброєні військові зі злісним значком «Z» на машині та на очах у батьків похилого віку, запхавши Людмилу в машину, відвезли до свого лігва для допитів. Це сталося вранці 25 червня. Весь наступний час ми не знаходили собі місця, переживаючи за нашу сестру, молилися за неї «всім світом», журилися та сподівалися. Шість днів її тримали в полоні, але, нарешті, відпустили. На той час ішли «облави» на тих, хто залишився в окупації. Як завжди, шукали партизанів, навідників, нацистів і служителів церков. Нижче ви зможете прочитати особисте свідчення Людмили.

Цього сумного дня, коли виїзди з міста були перекриті, до будинку пастора Олександра прийшов сусід. Він повідомив, що є «вікно» для виїзду з окупації, та якщо впродовж двох годин не скористатися ним, шансів може вже не бути.

Вибір був невеликий, загроза життю ставала все більшою та реальнішою, тому рішення виїжджати не змусило себе довго чекати – пастор зі своєю дружиною та сусідами вирушають у дорогу трьома машинами через кордони росії, Білорусі, Польщі до рідної України. Шлях був нелегкий. Їхати через три країни зі зламаною рукою та травмованою ногою було непросто, та, незважаючи на всі труднощі, вони змогли дістатися до мети з Божою допомогою та підтримкою!

Розповідь дівчини Людмили, яка потрапила в полон під час окупації Балаклії

«Перебуваючи на окупованій території, ми фактично втратили будь-які права: право мати свою думку, право любити свою Батьківщину, право захищати свої інтереси.

Ми всі втратили роботу, елементарні умови для життя: часто не було світла та води, ліків, грошей, не працювали магазини, аптеки, лікарні. Наш рух по місту був дуже обмежений територіально та у часі. Комендантська година довгий час починалася о 14 годині, а закінчувалась о 8 ранку.

Розмовляючи з людьми, необхідно було бути дуже обачним та обережним. Не можна було торкатися політичних тем і теми «спеціальна ваєнна аперація». Ти ніколи не знав, що за людина розмовляє з тобою, яку владу вона підтримує.

Загальний стан суспільства нагадував 1938 рік, коли люди один одного «здавали» новій владі за будь-що: чи то за твої уподобання у політичних питаннях, чи то у повсякденних побутових моментах.

Я не знаю, хто мене «здав» і за що. Не знаю, що такого страшного я зробила тій людині. Але підставою для мого арешту був мій настрій, тобто любов до моєї рідної України, де я народилася, де зростала, де народилися мої діти. Виявляється, якщо ти задоволений своїм життям зі своїми батьками та дітьми, то неправильно живеш, бо так вирішив хтось у сусідній країні.

Хто б не була та людина, але я повинна її пробачити. Можливо, я так ніколи й не дізнаюсь, хто вона. Можливо, набагато легше пробачити людину, яку ти не знаєш, ніж пробачити, дивлячись в очі зраднику. Напевно, я ще не готова до того пробачення, щоб дізнатися, хто вона. На все воля Божа.

Коли до тебе лізуть в душу,
А потім сиплять туди біль,
Чомусь любити я їх мушу?
Не дивлячись на їхню цвіль.
Я мушу вірити щосили?
Бо Віра – то єдиний сенс.
Пройти всі труднощі надміри?
Не бути зламаною вщент.

Говорять, що час лікує. Але я вважаю, що нас лікує лише Бог. Зцілити завдані війною рани зможе лише Господь через певний час.

Потрапила у полон я дуже несподівано для всіх. Ніхто та ніколи не міг подумати, що це може трапитися саме зі мною. То був удар дуже болючий.

За мною приїхали вісім чоловіків на трьох машинах: легковий автомобіль, броньована «Газель» та великий броньований «Урал». То були військові в повній амуніції: у бронешилетах, касках, з автоматами. Було таке враження, що я дивлюся якийсь бойовик, і ці солдати приїхали затримувати спецназівця чи терориста, який буде чинити їм жорстокий опір. Я, з моїм зростом 158 сантиметрів і вагою 54 кілограма, їм, вісьмом чоловікам, всі зростом під два метри, як на підбір.

Вони приїхали саме за мною, за конкретною адресою, за конкретною людиною. Сказали, що то «паспартний кантроль». Забрали паспорти, телефони. Старший перевіряв телефон, але нічого злочинного, навіть за їхніми мірками, не міг знайти. І тоді він знайшов смс, в якому було написано: «Молитесь за нас. Очень страшно». Але він прочитав інакше: «Малитесь за асвабандженіє України». Після цього він сказав, щоб я збирала речі, зі мною хочуть поговорити. Посадили до броньованої «Газелі» та відвезли у підвал будівлі типографії. Випускаючи з машини, нам на голови наділи мішки. У типографії ми були години три-чотири. Ми – це я та мої сусіди: чоловік, жінка та донька 16 років.

У підвалі були перегородки від підлоги до стелі, зроблені з ящиків з-під снарядів. Такі собі імпровізовані кімнати. Скільки таких кімнат було, я не знаю. У нашій було дві клітки з товстого металу. Решітки були вкручені у стелю та підлогу. Кожна клітка зачинялася на замок. Одна з них була зайнята, там була людина, яка стогнала. Клітка по периметру була закрита картоном з коробок так, щоб не було видно, що там відбувається. Нас завели у порожню. Там була лавка, застелена картоном. У той день був дощ, підвал протікав, тому лавка була волога. Було дуже вогко. Під ногами була вода. На підлозі стояла пластикова пляшка з якоюсь рідиною. Згодом ми зрозуміли, що то було. Через деякий час чоловік з сусідньої клітки покликав охоронця. Він просив зводити його в туалет і сказав, що з зав'язаними назад руками йому не вдалося попити води з пляшки. Коли охоронець відчинив сусідню клітку, ми побачили чоловіка. Його обличчя було все синє, він ледве пересувався. До туалету тут водили двічі на добу. Ми зрозуміли, що у тій пляшці на підлозі. З сусідньої, так би мовити, кімнати нас погукав жіночий голос і запитав: «Скільки ми тут?» Ми відповіли, що нас тільки-но привезли, на що нам відповіли, що вони тут уже три доби. Ми сиділи у цій клітці, як злочинці, та зовсім не розуміли, за що з нами так поводяться. За що

нас так зневажають? За що можна так знущатися над людьми морально та фізично? Що таке зробив той чоловік, що його так понівечили? Відповіді у нас не було. Лише питання.

Через деякий час до нас прийшов охоронець, нам знову наділи мішки на голову та вивели на вулицю. Зняли мішки. Ми думали, що нас помилково забрали та зараз відпустять. Але все виявилось інакше. Нас перевели через дорогу до районного відділу поліції. Там, за воротами, знову наділи на голови мішки та повели далі до камер. Все, що відбувалось, то був неначе страшний сон.

Мені не сняться страшні сни.

Оте все зараз, наяву.

Високі стіни, стеля метра три,

І у думках лише одне: «Чому?»

Камера була розрахована на двох людей. Нас уже було четверо. У камері був унітаз, але через відсутність світла у місті води не було, тому, заходячи у камеру, ми відразу відчули різкий запах каналізації. Через деякий час ми її вже не відчували, а вдихали її з кожним подихом. З часом ми всі просочились запахом цієї каналізації. Вікно було, але воно знаходилось високо та не відчинялось. Було дуже душно, вентиляції теж не було. Документи та телефони у нас відібрали, тому ми не розуміли, котра година. Час спливав дуже повільно. Забирали на допити. Кожен вихід з камери був обов'язково з мішком на голові.

У камері вже була жінка. Вона була не з нашого міста. Її привезли з іншого населеного пункту, з іншого району. Вона знаходилась там вже чотирнадцять днів. Її забрали за те, що син служив у ТрО. На допиті вона була лише один раз, її змушували зателефонувати сину та вмовити його перейти на їхню сторону. Її били. А далі вона просто знаходилась у камері та чекала, сама не знаючи чого. Її забрали на четверту добу мого перебування у камері. Сподіваюсь, що її випустили, бо я нічого не знаю про подальшу її долю. Але ми з нею говорили про Бога, я за неї молилась, за її визволення з цього жахіття. Вона мені тоді ще сказала, що, можливо, я у цій тюрмі заради того, щоб сказати їй про Господа. Не знаю.

Зі мною були мої сусіди: мати та донька. Їх забрали лише за те, що їхня сім'я не сподобалася військовим, але, звісно ж, з чиеїсь подачі. Їх теж хтось «здав». Їх забрали на допит на третю добу. Спочатку доньку, потім матір. У камеру вони не повернулися, ми думали, що їх все ж таки відпустили на свободу. Але виявилось, що на допиті матері погрожували згвалтуванням дочки

на її очах. Їй стало зле, вона знепритомніла, і їх відправили до лікарні. Таким чином вони отримали свободу.

Потім привезли молоду дівчину, яку звинувачували в тому, що вона була координатором ЗСУ. Її дуже сильно били, над нею знущалися. Кожного разу, коли вона поверталася з допиту, то була розчавлена, шокована, налякана дитина. Розмовляти нам один з одним після допитів не можна було. Нам погрожували карцером. Одного разу, коли її привели з допиту, її руки були всі в опіках від електрошокеру. Вона присіла біля дверей, і в неї почалися судоми. Я намагалася їй допомогти, давала пити, бризкала на неї водою, але це все не допомагало. Я почала стукати у двері та кричати про допомогу. Але ніхто не заходив. Так продовжувалось хвилин десять. Потім нарешті двері відчинились, і з'явився охоронець. Він сказав, що нічого страшного, але лікаря покликав, її винесли з камери. Повернулася вона години за дві. Як виявилось, їй дали пігулку гліцину під язик і склянку горілки. Отаке у них «лікування». Потім я разом з нею молилась за її стан, за її визволення. Її випустили через два дні після мого визволення. У полоні вона була протягом семи діб, кожного дня були допити.

Потім привезли дорослу жіночку, у якої зять служить у ЗСУ. Її теж змушували вмовити його перейти на бік терористів. Її не били.

Мене на допит не забирали. Я розумію, що це саме Господь охороняв мене по молитвах віруючих. Кожного разу, коли хтось з військових заходив до камери, вони запитували мене, за що мене забрали.

Цікаво, на що розраховували ці люди?

Ніхто з цих жінок не перейшов на їхній бік. Ніхто не підтримував їхню війну, яку вони так гордо називали «ваенная спецаперация». Ніхто не чекав на «рузській мір». Ніхто їм не радів. Ніхто не розумів, як таке могло статися з нами зараз, коли на дворі 21 століття, коли ми у своїй країні були вільними, мали свою думку, могли говорити все, що нам не подобається, могли захищати свої права. У нашій країні нас ніхто не погрожував убити лише за те, що ми маємо іншу точку зору.

Я була в полоні шість діб. Весь цей час було дуже страшно. Ми розуміли, що будь-якої хвилини можуть відчинитися двері, будь-кого з нас можуть забрати та зробити з нами будь-що. І ніхто про це ніколи не дізнається.

Коли люди говорять, що вони не бояться помирати, я не знаю, наскільки вони говорять правду. Взагалі-то я теж думала, що не боюсь помирати. Але коли виникла реальна загроза того, що мене могли забрати, бити, гвалтувати, а потім вбити, мені було дуже страшно.

Я хочу жити, дуже хочу жити.
Жага життя дана мені Творцем.

І коли доля мене буде бити,
Я зможу укріпитись лиш Отцем.
Я хочу жити, дуже хочу жити,
Відчути радість оцього життя,
Побачить, як зростають мої діти,
І вірити у краще майбуття.
Я хочу жити, дуже хочу жити.
І щоб життя моє не стало враз пустим,
Усіх простити та усіх любити
І на вагах не бути геть легким.

Вночі ми практично не спали. Від страху, від болю, від відчаю, від духоти. Ми лежали на голих дерев'яних нарах по двос, ще одна лежала на підлозі, підстеливши якийсь кожух. Відключалися лише на короткий час, потім прокидалися і думали, чому це сталося саме з нами? Таке питання було у кожної з нас.

Щоб не збожеволіти та хоч якось відволіктися, я читала Євангеліє, яке в мене було в рюкзаку, таке маленьке, ми називали його «військове» (ми роздавали такі на блокпостах). Іноді я читала вголос, коли мене торкалось якесь місце з Псалмів – хотіла донести до дівчат. Я не знаю, чи розуміли вони, чи ні, але слухали. Я говорила з дівчатами про Господа. Вперше у житті я говорила людям про Свого Бога, Якого знаю. Говорила їм, щоб вони молились, що Він чує нас і не покине, обов'язково нас визволить. У камері була книжка Чарльза Діккенса «Пригоди Олівера Твіста», я намагалася її читати. Розуміла, що на долю того маленького хлопчика випали складніші випробування, але ж він їх пройшов і вижив; він був без Бога, а поруч зі мною весь час був мій Небесний Батько. А ще я писала вірші. Вони приходили до мене часто серед ночі, і тоді, як тільки на вулиці сіріло, та можна було щось побачити, я записувала їх.

Навіщо дав Господь мені земне життя?
Майбутнього нема у нас на цій землі,
Лише надія є на вічні Небеса,
І маємо її лише в Тобі!
Тобі, Господь, вся Слава і хвала!
Тобі Єдиному за всі Твої діла!
За вірність, за любов, за чудеса,
Які дають надію на життя!
Життя з Тобою там, на небесах,
Де щастя буде нескінченне,

Де невідомий буде для нас страх,
Де буде в нас життя благословенне!

Весь час я молилась. 24/6. Ще не була я такою близькою до мого Бога, як ті шість діб. Страшних діб, але водночас і благословених. Ще ніколи в житті я так не довіряла Господу, як у полоні. Спочатку була істерика, відчай, страх. Потім я опанувала себе та почала згадувати всі обітниці, які говорив Господь на сторінках Біблії. Він обіцяв, що не покине та не залишить мене, що Він буде тримати мене за праву руку міцно, що навіть волосина з моєї голови не впаде без Його відома, що Він любить мене більше за всіх, що Він – Бог, Який буде носити мене, підтримувати й охороняти до самої старості, що Він не зволікає, а все робить вчасно. Я молилась, а Він мовчав. Просто мовчав. З Його боку не було ніякої відповіді, але в мене було відчуття, що Він поруч. І це називається довіра. А ще я відчула всю ту глибину начебто зрозумілих нам речей, що Він за мене постраждав набагато більше, ніж я, сидячи отут, що Він знає, що таке самотність, коли навіть Батько відійшов від Нього, що Він спас мене заради Себе Самого, а це значить, що я для Нього дуже цінна.

Неначе то страшний той сон,
Здається те усе, то не зі мною.
І з мене рветься лише стон.
Як залишитися собою?
Як не зламатись?
Як те пережити?
І потім як людей тих не боятись?
І як нам далі потім жити?
Ми повернулись звідти іншими людьми:
Роздавлені, пригнічені, незламні.
Бо був із нами Бог у боротьбі,
За нас стояв Він у страшній тій брамі.
Він чув усі ті наші молитви,
Вони наповнили Його велику чашу.
Ми вірили Йому, як дітлахи,
Такої віри не було до того часу.

Я дуже хвилювалась за своїх батьків, які залишилися вдома. Особливо за маму. Моєму батькові 80 років, мамі – 72. Я дуже боялась, що її серце не витримає, підніметься тиск, і що далі? Я розуміла, що вона жила зовсім не знаючи, де я, що зі мною, чи жива я. Бо на той час у нашому місті почали масово

зникати люди. Вони зникали, їх не було декілька днів, потім вони з'являлися. Але то вже були інші люди. Пригнічені, розчавлені, розгублені. Я просила Бога помилувати мою маму, дати їй сили все те пережити. На той момент, коли мене забрали, у місті вже не було інтернету, зв'язку теж практично не було, тому я думала, що про моє зникнення, мабуть, ніхто не знає. Наступного дня після арешту у мого старшого сина був День народження. А я його привітала напередодні, ще й сказала тоді: «Мало що може трапитись, може, не встигну». Так і трапилось. Але моя мама дуже сильна жінка, вона молилась за мене день і ніч, вона уміє довіряти Богу, як ніхто. Вона повідомила про мене друзям. Звістка, як виявилось, розлетілась дуже швидко. І я дуже вдячна всім, хто молився за мене. Молилися на різних континентах.

Годували нас один раз на добу, іноді – двічі. Але їсти не хотілося, іноді їли лише для того, щоб були сили: декілька ложок того, що давали. Воду просили, але її приносили обмаль. У камеру в будь-який момент могли завалитися ДНРівці, які охороняли полонених. Вони намагалися бути чемними, але від них постійно виривалося їхнє: «Ми мучились восьми років, тепер ви далі памучитесь». І ось тут проявлялося справжнє ставлення до нас – ненависть. Ненависть за те, що ми любимо свою Україну.

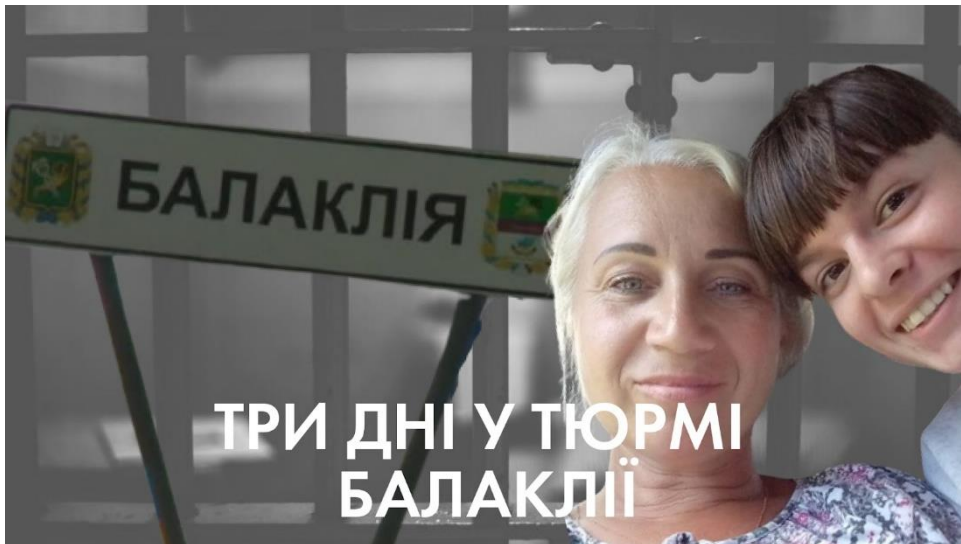
Одного разу вночі зайшов старший з воєнної поліції, мабуть, він чомусь не спав, тому завітав до нас у камеру. Він був без балаклави. Вперше ми бачили обличчя «асвабадителя», правда, у темряві. Він прийшов поговорити. Про життя. Про причини війни (він говорив саме слово «вайна», а не «ваенная спецаперация»). Про рівень життя у наших країнах. Питав про церкви у нашому місті, чи віримо ми у Бога. Говорив, що він «глибако верующій челавак». Говорив, що у нашому місті є сім сект, які «разлагают маладьож». Він мав на увазі протестантські церкви. Говорив, що перед виїздом до України вивчив історію нашої держави. Він сидів поруч зі мною, зі своїми питаннями звертався не наче до всіх, але я розуміла, що питав усе в мене. Він знову запитав мене, за що мене затримали, і не розумів.

Через декілька днів мене відпустили. Зненацька. Так, як і забирали. Навіть не оголосивши обвинувачення в тому, за що мене забирали, за що так морально знущалися та принижували. Нашу наймолодшу дівчинку привели з допиту, я стояла біля дверей і сказала: «Дівчата, якщо нас відпустять цілими та живими, то буде велике Боже чудо». У цей же час відчинилися двері, у камеру зайшли двоє та сказали, щоб я збирала речі на вихід. Я збрала рюкзак. Мені наділи мішок на голову та повели до воріт. На свободу».

Людмила Погорелова, м. Балаклія, Харківська область, Україна.

Жовтень 2022 року.

https://www.youtube.com/watch?v=Z_TaFLP4iLg&ab_channel=RadioNV

<https://bihus.info/pyana-soldatnya-hodyla-kupoyu-na-neyi-dyvytysya-istoriya-vchytelky-z-balakliyi-chyya-rodyna-projshla-kriz-okupacziyu-i-tyurmu/>

«Церква без стін»

Більшість тих з нашої церкви, хто зміг виїхати на територію, підконтрольну Україні, продовжували служити та допомагати людям там, де вони

розташовувалися як переселенці. Долучались до волонтерських груп, допомагали з розселенням, піклуючись про потік біженців, допомагали у відновленні та прибиранні руйнувань після обстрілів, виготовляли печі «буржуйки» для обігріву та приготування їжі, роздавали гуманітарну допомогу, медикаменти, надавали психологічну підтримку. Возили у «гарячі точки» України продуктивні пакети, допомагали з доставкою води, брали участь у проведенні богослужінь і поширенні християнської літератури.

Балаклійська церква «Світло Євангелія» багато років служила людям міста та прилеглих селищ, надаючи як соціальну, так і духовну допомогу. У школах проводили уроки християнської етики, дбали про малозабезпечені сім'ї, проводили наметові табори відпочинку для дітей, підлітків, молоді та сімейних пар. Був відкритий спортивний зал для молоді, реабілітаційний центр для нарко- й алкозалежних, допомагали прибирати територію міста, допомагали жителям міста у відновленні руйнувань після вибухів 2017 року, розносили продуктові пакети та медикаменти

нужденним під час війни, проводили богослужіння та молилися про мир. Але окупаційна влада з ласки місцевих колаборантів, які жили весь цей час поряд з нами і були свідками справ цієї церкви, зухвало відібрали храм під свої «потреби», незважаючи на те, що у місті багато порожніх світських приміщень, складів, готелів тощо.

В «останню» неділю у храмі ще збиралося близько п'ятдесяти осіб, але, на превеликий жаль, людей позбавили цієї можливості, звинувативши в екстремізмі, сектантстві та зв'язку з Америкою, Німеччиною, знайшовши у церковній бібліотеці християнські книги та дитячі журнали зарубіжних авторів та видавництв. Літературу, в якій згадується Христос, вважали неприпустимою та шкідливою. Крім того, заборонили вивезення церковного майна, що належить громаді.

Вони можуть забрати будівлю церкви, але не нашу віру.

Вони можуть забрати наше майно, але не наш внутрішній стрижень – Христа.

У другому розділі, восьмому вірші книги пророка Захарії написано: **«Бо так промовляє Господь Саваот: ...бо хто вас доторкується, той доторкується до зірця Його ока».**

Тому, помолившись про ситуацію, що склалася, ми віддали все у Божі руки.

Патріотизм місцевих мешканців

Перебуваючи в окупаційному полоні, ми не могли заявляти про свої політичні погляди, бо це було вкрай небезпечно. У місті були ті, хто «стелився» перед російською владою, намагаючись здобути якусь прихильність з її боку, але як би ти лясав не підпускав вовку – вовк залишається вовком».

Незважаючи на «військовий пресинг», серед мешканців міста було достатньо патріотів. Були ті, хто намагався тримати свою думку при собі. Були ті, хто, спілкуючись із іншими, невербально шукав одностайності і підтримки. Але довкола було багато обмовників і зрадників. З-поміж місцевих мешканців.

Військові відловлювали наркоманів, п'яничок і, мабуть, підгодувавши їх «смаколиками», отримували потрібну інформацію. Пересуваючись містом і всередині скупчення людей, можна було буквально відчутти на собі загострені, уважні погляди людей, які намагаються прочитати твої думки. Також довкола можна було помітити людей з «вухами», так би мовити, любителів підслухати та порозпитувати. Тому довіряти комусь потрібно було дуже обережно, намагаючись спершу думати, а потім говорити, щоб не накликати

неприємностей на себе й ближніх. Люди, які любили свою країну, – Україну – намагалися всіляко допомогти нашим бійцям для просування наших військ до перемоги, чим тільки могли. Серед них були ті, хто переховував у себе та піклувався про тих, на кого йшло «полювання», хто був родичем військових або мав якесь відношення до них. Були ті, хто вираховував координати та скупчення ворожої техніки, відстежуючи їх позиції та відправляючи інформацію у «потрібному напрямку», намагалися попередити мирних мешканців у якому напрямку попередньо готувався обстріл з боку окупованого міста. Були ті, хто бився на духовному фронті, молячись по кілька разів на день Богові за свій народ, за воїнів і мирне небо. Вести відкритий опір за повної окупації було практично неможливо. Місто було розділене на сектори й контролювалося блокпостами, а також режимними обмеженнями. Тих, хто вів спротив, відстежували, прослуховували, ловили, вибивали свідчення. Часто все закінчувалося дуже сумно. Але спротив був, і часом, дуже активний, але іноді доводилося «залягти на дно». Решта простого народу служила населенню міста гуманітарно, забезпечуючи допомогу нужденним у ремонті будинків, прибиранні вулиць, усипаних битим склом і сміттям, розносячи хворим і старим продукти харчування та ліки.

Усім серцем і душею ми бажали, щоб скоріше закінчилася ця війна, щоб якнайменше було пролито крові, щоб якнайшвидше ми прийшли до довгоочікуваної перемоги! Нехай буде з усіма нами Бог!

Історія одного з мешканців Балаклії, який виявив бажання залишитися анонімним, але позначив себе як «мирний воїн»

«Для мене, як напевно, і для більшості українців, війна прийшла несподівано. Вона прийшла до мого міста, до мого дому, до моєї родини. Завдяки «руззкому асвабажденію» наше щасливе життя зупинилося та гостро пішло під укіс. Плани на життя, робота, майно, спокій і безпека стрімко кудись зникли.

Ми не могли повірити, що все, що відбувається – реальність. І коли наше місто Балаклія було захоплене й окуповане, ми змогли відчутти всю розкіш «руззкого міра» на собі. Щоб врятувати життя та здорову психіку дружини та своїх дітей, мені довелося відправити їх подалі від лінії фронту – до тилу України.

Коли почався масований наступ російських військ, українська армія ще не могла забезпечити повну оборону всього периметра країни, та ворожа техніка практично безперешкодно в'їжджала до деяких міст. За декілька днів до вторгнення у наше місто українські військові нашої частини розставили блокпости по периметру міста й, озброївшись невеликим арсеналом, готувалися до опору. Але через те, що місцевий воєнізований склад не був розрахований на ведення повноцінних бойових дій (в/ч нашого міста виконувала функцію забезпечення боєкомплектom) і не мав у розпорядженні необхідних ресурсів для оборони, їм було наказано вийти з міста та приєднатися до оборонного складу, який прямував на підкріплення у Балаклійський район. Можливо, це й зберегло місто від сильних руйнувань і жертв. Як показав безпосередній досвід російсько-української війни, росія під час наступу на українські міста та села використовувала тактику, відточену у Чечні та Сирії: вона просто стирала з лиця землі маленькі населені пункти, невеликі міста, багатотисячні міські агломерати, засипаючи тоннами снарядів реактивної та ствольної артилерії, бомб авіації. У той час, коли наші українські солдати стояли по периметру міста, багато мирних мешканців поспіхом рятувалися від війни, виїжджаючи з міста у безпечніші райони. Усі були у напрузі й очікуванні чогось непередбачуваного.

Ми з невеликою групою людей самоорганізувалися з метою підтримати наших українських військових і постачали на пости гарячий чай, каву та солодощі. Там знайомилися з військовими ближче. Зустрічали вже раніше знайомі обличчя та разом із ними співпереживали те, що відбувалося.

Насувалась «буря».

Ми розуміли, що ніяк не можемо вплинути на ситуацію та просто намагалися допомагати тим, що було у наших силах і можливостях.

Коли наші військові виїхали за межі міста, долучившись до підкріплення, яке стрімко підходило, нам довелося «піти у тінь». У той час, коли російські війська вїхали у місто та облаштувалися в ньому, українські військові встигли виставити свою оборону, розставивши блокпости по всьому периметру, перекривши російським військам можливість подальшого просування з боку Балаклії у бік таких населених пунктів, як Андріївка, Пришиб і далі. А з боку П'ятигірського та Мілової по лінії Байрак-Гусарівка-Петрівське йшли жорстокі бої, що в результаті принесли звільнення Гусарівці та просування наших військ у бік Балаклії! Наші бійці та мирні мешканці, які були навколо Балаклії, зазнавали найжорстокіших обстрілів з усіх видів озброєння: гради, смерчі, самохідні артилерійські установки, міномети, гаубиці. Вертольоти та літаки без зупинки бомбили населення українських земель. Особисто я пам'ятаю лише дві «спокійні» ночі, які пройшли у тиші без обстрілів мирних мешканців і наших незламних українських бійців, які тримали оборону та стояли під зливою російських гармат. Я розумів, що там, за межами нашого міста, серед мирних мешканців, справжнє пекло, та як складно нашим військовим вистояти, тримаючи оборону. Але такою ціною нашим солдатам доводилося захищати решту мирної частини населення України від війни та просування російських військ.

Я за своєю натурою та життям більше пацифіст, але, спостерігаючи те, що відбувається навколо, дивлячись на беззаконня російських військових по відношенню до мирних жителів окупованого міста, бачачи постійні розстріли прилеглих селищ, вирішив вступити до лав спротиву та «партизанити».

«Вступити до лав» звучить надто вже голосно, тому що я прийняв рішення діяти поодиночі, не бажаючи наражати інших на небезпеку. Не маючи зброї, чинити опір озброєним людям дуже складно; доводилося міркувати про деякі хитрощі та про те, як допомогти мирним мешканцям вижити, а нашим воїнам – хоч чимось у просуванні до перемоги. У моєму підпільному арсеналі було 4 міцні петарди, які могли замінити шумові гранати, дошки із цвяхами та 25 метрів сталевого троса. За допомогою цього я планував зупинити або зіпсувати трохи військової техніки, «пустивши її під укіс».

Шляхи пересування містом були небезпечними та ризикованими, адже постійно потрібно було перетинати блокпости й обходити осторонь тих, хто патрулює дорогу.

Незважаючи на велику кількість перепон, мені вдалося доставити нашим військовим, які перебували на блокпості біля цементного заводу, докладну мапу міста, а також продуктові пакети на блокпости Андріївки, Мілової та П'ятигірського.

Здійснити якусь диверсію всередині міста не виходило, тому що я боявся наразити на небезпеку мирних жителів, адже у разі якоїсь надзвичайної події робили б зачистки та могли б постраждати невинні люди. Ризик був надто високий, і довелося відкласти цю ідею, перейшовши до більш вивірених дій опору.

За допомогою хитрих викрутів мені вдавалося виявляти «штаб-квартири» військового керівництва окупованого міста, які потому кілька разів змінювали своє місцезнаходження.

Також було зафіксовано місця скупчення військової техніки та точки розташування військових підрозділів росії на території міста та за його межами. Діставши ще одну мапу міста й околиць, я зробив точні нариси координат розташування всіх блокпостів російських військових і важливих об'єктів військової інфраструктури.

Пересуватися у межах міста було небезпечно. Мені доводилося шукати можливість стати «невидимкою»: конспірація, маскування, тактика та мозковий штурм стали частиною мого повсякденного «подвійного життя». Особливу радість я відчув, діставши розвіддані на одному дуже важливому відрізку окупованої частини Харківської області. Були виявлені та внесені до карти координати місцезнаходження скупчення російських військ і військової техніки, а також стратегічно важливі об'єкти інфраструктури. Складність полягала в необхідності «втримати у голові» те, що побачив, а потім перенести на мапу, адже будь-яка фіксація могла обернутися небезпекою на наступному блокпості. І вже після прибуття до пункту призначення всі зібрані дані та координати вирушили в двох напрямках до підрозділів Українських військових.

Довгих півроку місто Балаклія знаходилось в окупації, де люди з дня на день чекали звільнення.

При цьому українські військові змогли з гідністю витримати найпотужнішу навалу російських загарбників, не поступившись їм ні на метр нових територій українських земель!

Промайнув деякий час і зненацька українські війська пішли у контрнаступ, внаслідок якого з величезною перевагою за лічені дні розбили ворожі укріплення, звільнивши Балаклію та 95 % Харківської області! Це була грандіозна подія для всієї нашої країни, особливо для окупованих міст, які потерпали від беззаконня та злочинів з боку окупантів росії.

Це ще одна перемога нашої армії у боротьбі зі злом.

І це є продовженням великого звільнення всієї країни від гніту російського загарбника, яке почалося у середині весни 2022 року внаслідок звільнення Київської, Житомирської, Чернігівської, Сумської, Полтавської областей!

«Мирний воїн» повернувся до колишнього способу життя, продовжуючи вести тихі битви на невидимому фронті у боротьбі зі злом, що вторглося в українські землі».

Довгоочікуване звільнення міста Балаклії від російських загарбників

8 вересня 2022 року після більш ніж піврічних зойків і страждань міста-мученика Балаклії від рук російських військових, їх поплічників-колаборантів, офіційно було підтверджено успішну роботу українських військових на Харківському напрямку. У ході активних бойових дій вдалося деокупувати місто Балаклію.

Сни стали дійсністю.

Молитви набули форми відповідей.

А кожен справжній балаклієць зрозумів, що любов до свого міста – це те, що справді наповнює нас. І ця любов тепер окроплена кров'ю українських бійців, які віддали найцінніше – своє життя та здоров'я,

аби російський імперіалістичний дух ніколи не перебував на теренах вільної та незалежної української Балаклії!

Унікальні кадри визвольного наступу Балаклії

<https://www.youtube.com/watch?v=xJlzXzsCuZg>

Ціна свободи

Тарас Ріц помер 8 вересня 2022 року внаслідок отриманого напередодні поранення під час боїв за Балаклію з російськими окупантами. Йому був 31 рік...

<https://www.victims.memorial/people/taras-ric>

Олексій Юрченко – оператор телеканалу «ПРЯМИЙ», віддав своє життя під час визволення Балаклії 8 вересня 2022 року.

<https://nsju.org/novini/ukrayina-proshhayetsya-iz-svoyim-zahysnykom-zhurnalistom-oleksiyem-yurchenkom/>

<https://www.objectiv.tv/objectively/2022/09/22/v-boyah-za-osvobozhdenie-harkovshhiny-pogibli-devyat-voinov-krakena-foto>

Епілог

Напасти на мирну державу – підло, ницо та нелюдяно. Це зрада свого народу, що йде на вбивство та смерть. Це мільйони поранених доль і, зрештою, – передсмертні конвульсії запаленого гріхом розуму окупанта з його режимом.

Наслідки війни жахливі: зруйновані міста та села, загиблі діти, жінки та чоловіки; люди, розкидані по всьому світу, які залишили свої домівки та стали біженцями, шукаючи порятунку та захисту в інших країнах. На момент написання книги понад 1322 дитини постраждали в Україні внаслідок військової агресії російської федерації. З них – 450 загинули та 872 отримали поранення різного ступеня тяжкості. Неможливо зламати дух тих, у чий дім увірвався вбивця, відібравши життя його рідних. Так, у протистоянні злу народжуються «кіборги», «захисники Азовсталі», воїни-герої, які стоятимуть до кінця, до перемоги.

Ті, хто пережив окупацію та війну, ще довго здригатимуться, реагуючи на двері, що зачинилися, або необережно гучно поставлену чашку на стіл, знову вчитимуться спокійно спати та думати про туманне майбутнє. А ті, хто втратив рідних і близьких, довгі роки нестимуть біль у своїй пораненій душі, можливо, так і не отримавши зцілення.

Хочеться ще раз подякувати всім, хто брав участь у допомозі та підтримці мешканців нашого міста; тим, хто допомагав фінансово, продуктами, медикаментами, транспортом; подякувати тим, хто став на захист усієї країни. Особлива подяка тим, хто молився за нас і наше місто – це була відчутна підтримка!

Але Найголовніший у цій історії – Бог, на Якого ми всі сподіваємося, у Чиїх руках все наше життя, до Кого здійсмаємо всі свої молитви та віримо, що будемо почуті. Йому за все слава і подяка!

Наприкінці цієї історії я хочу вибачитись перед тими, кого забув згадати, за можливі неточності в деталях і подіях. Ці матеріали були зібрані очевидцями, які вижили під час війни у тимчасово окупованому місті Балаклії.

Війною напоєні вірші

Автор Погорєлова Людмила

Як я любила своє місто: маленьке, затишне, рідненьке.
Я там зростала потихеньку, я там знайшла своє життя,
Я в ньому Господа знайшла, у ньому церква моя рідна,
Були там друзів сім'ї, сини, батьки, робота плідна.

Боже мій, служила я Тобі, війна все те нам зруйнувала,
Розкидала людей по світу, все дороге душі забрала,
Ударила по нам із тилу,
Хто залишився в місті – в'язні.
Як я ненавиджу його.
Відкрилися навкруги блазні,
Які урвать хочуть свого.
Ми наче з розуму зійшли,
Усі ці наші люди в місті,
І стали всі, як хижакі,
І почали до влади лізти.
Усе вимірюють грошима,
Прибрати хочуть все до рук,
Не залишитися пустими,
Не відчувають серця мук,
Їм все одно, що перед ними:
Садочок, церква, магазин –
Все захопити захотіли.
З ними диявол не один.

Забрали церкву нашу звірі,
Вони на Боже посяглись,
Не знають Бога вони в гніві,
І наші сльози полились.
Я вірю, Ти нас не покинеш,
Крізь пекло нас Ти проведеш,
Ми вірим, церкву Ти повернеш,
В Свої долоні нас візьмеш

І наші сльози Ти своєю
Рукою ніжною утреш.

Як важко жити у пустому місті.
Раніш тут був дитячий галас, сміх,
А зараз скрізь панує гріх.
Розбиті вікна, дома, квартири...
Пусті будинки кричать від болю.
Біда погнала людей по миру,
Душа кричить: «Хочу на волю!»

Коли закінчиться війна,
Ми знову будем усі разом.
Багато горя принесла вона,
Але Господь зцілить наш розум.
Поки що важко вірити цьому.
Минають дні і ночі, тижні...
А постріли лунають потому,
Не даючи забути очі хижі.
А очі страшні у отих людей,
Які неначе принесли нам «миру»,
Нагадують вони мені звірей,
І б'ють по нам вони із тилу.

Я думала, мені наснилася війна:
Жахіття, постріли, розруха, смерть.
Я думала, прокинусь, а всього того нема,
Але розбите все навкруги вщерть.
Я думала, мені наснилася біда
Для нашої рідненької України!
Я думала, прокинусь – поруч вся сім'я
І люди – не розкидані билини.
Нажаль, це все було не сон,
Це все тут, зараз, наяву.
Нажаль, від болю в горлі ком,
І у страхітті я живу.

В якийсь момент зламалося життя,
Всі наші плани, мрії та надії.
Все полетіло шкереберть у небуття,
І почались в житті страшні події.
І почалась ота страшна війна.
Прийняти це не може здоровий розум,
Що все забрала назавжди вона.
Невже щасливими ми бути вже не зможем?
У Бога я запитую щодня:
«Коли закінчиться оце жахіття?»
А відповіді поки що нема.
І знову огортає нас страхіття.
Господь весь час не покидає нас.
Він поруч з нами, Він усюди.
На зміну нас самих дає нам час
І на служіння людям.

Автор Поцелуйко Олексій

Былое...

Брат на брата войною восстал...
Ведь где-то такое уже было.
Грехом заполненное сердце
Черту запретную переступило.
Эдемский сад, Каин и Авель,
Через века отголоском эхо...
Для человека не стало уроком
Чей-то греховный прорыв к успеху.
Всё в этом мире циклично,
Всё пройдет, и когда-то потом по новой...
Ну а нам, живущим сегодня,
Вывод нужно сделать суровый:
От греховного, злого – к Святому,
К Богу, скорее склонить колени.
Он – единственный выход, надежда.
Он – единственный шанс на спасенье.
Так Христос умирал на кресте,
Чтобы ты получил воскресенье!

Прощание...

А может, это уже точка?
А так хотелось ещё жить...
Я думал, будет еще дочка,
Но кажется, что это точка.
Прошу прощенья, жена, дети,
Что не успел вам счастья дать,
Живите вы на белом свете,
Ещё придёт вам благодать.
А может, Бог ещё изменит
Точку мою на прочий знак.
Мою реальность переменит.
Сейчас я с вами лишь во снах.
А пробуждаясь, сердце рвётся...
Когда закончится война,
Мир обязательно начнется.
Смогу я снова вас обнять.

У Бога точка – запятая,
в Его руке вся жизнь земная.
Здесь все мы – гости на земле,
На небе ждёт нас Бог к Себе.
Там будет истинное счастье,
Там будет истинная жизнь,
А здесь, среди войны, ненастья,
Лишь только Господа держись!
До встречи.
30.03.2022.

Где ты был, Бог?!

Где Ты был, Бог, когда пришла война?
Когда людские судьбы под угрозой,
Когда взрывной волной рвёт все дома,
Когда есть жертвы, взрослые и дети, много?
Когда творится зло, все ищут Бога,
И ищут, чтобы обвинить Его,
Задать вопрос: «Где был всё это время Он?»
Где ты был, Бог, когда Христа схватили,
Когда судили, били, пригвоздили,
Когда руками нечестивыми убили,
Где ты был, Бог?
Всё человечество затихло в ожидании ответа,
Пролей же, Бог, ну хоть немного света
На сумрачный и безответный наш вопрос:
«Ты почему всё зло не стёр с лица планеты
От сотворения земли до ныне всё в крови?»
Нет, Бог не молчал, и Он ответил:
«О человек, ты многое заметил.
Вопрос «Зачем?» и «Почему?»
Всё зло, с которым ты столкнулся,
Был выбор твой и воля лишь твоя.
По доброте Своей свободным сделал Я тебя,
Вложил закон добра и совести, и чести,
Но вас влекли свободы мнимой лести,
Черту законов преступая, мораль ногами попирая,
Вы отдалялись от Меня.
Все это время Я терпел, прощал,

Любил, спасал и нежно направлял.
Остановить всё зло – равно
Стереть с лица земли людей.
Ведь все преступниками стали
Из некогда святых детей.
Весь мир смешался: зло с добром,
Запутавшись в сетях лукавых.
Христос за этот грешный мир
Умер в агониях кровавых.
Весь грех, всё зло, что человеку не подъять,
Он на себе понес все наказания, муки,
Чтоб подарить тому, чей был вопрос,
Надежду и любовь вместо разлуки.
Жизнь наша – Он, и только в Нём
Свобода воли человека,
С Ним можешь ты найти себя
И на вопросы все ответы».
31.03.2022.

Он всё видит...

Нельзя забыть ту кровь, что на асфальте,
Среди разрушенных домов,
И все разбитые войною судьбы,
Их не вместить во сто томов.

Здесь словно кровь Христа,
Издравле стекшая крестом,
Сквозь веки и неистовы страданья
Стучит сегодня в каждый дом.

Там распяли любовь и Бога.
Там распят был весь мир греха.
Сегодня зло прошло пороги
В попытке показать себя.

О кто мы, люди? Немощны и бренны!
Казалось бы дыханья уже нет,
Но Бог явил Себя народу,
И воссиял надежды свет.

Он силы дал нам всем подняться,
Он силы дал противостать,
Он сил дает нам не сломаться,
В борьбе со злом не проиграть.

Враг человеческой души
В округе ненавистью дышит,
Но Бог в небесной глади и тиши
Молитвы праведные слышит.

Прости нас, Боже, где грешили.
Прости, где о Тебе забыли.
Вся власть принадлежит Тебе по праву,
И вознесем Тебе мы славу!

Крестом победа

Его вели казнить.
Вели безгрешного, святого.
Смогли Создателя вселенной обвинить,
Под чьим покоились покровом.
Всё зло и ненависть, в истоке – зависть,
Первосвященников порыв греха.
Толпа в безумии кричала: «Распни Его!»
И лились крики, как река,
Он шёл к победе – те не знали...
Погибель предвещали вновь и вновь.
Он шёл на крест, за нас страдая,
Спасение дать, прощение и любовь.
Толпа невежд в безумии кричала:
«Да будет распят, осуждён!»
Одна лишь мать с прискорбием стонала:
«Убийц, обидчиков любить умел лишь Он».
Нет, для смерти не было победы,
И ликованье ада приостановилось,
Когда из уст Христа в дыхании последнем
Слетела фраза: «Всё свершилось!»
И люди с казни шли домой,
И в грудь себя что силы били,

Грехом обманутые, злом,
Там сына Божьего убили...
Сегодня нет уже прощения,
Христос во гробе – тишина...
Но в третий день – вот изумленье!
Пришла спасения весна.
Христос, наш Бог, воскрес из мертвых,
Он жив сейчас, Он с нами, здесь!
И каждому, кто это слышит сердцем,
Пришла, наполнив жизнь, Благая Весть.
Есть жизнь, есть милость и любовь,
Прощение есть, и Божий есть покров.
И вот Христово воскресенье
Несёт для каждого спасенье!
23.04.2022.

Выбор

Я размышлял, как быть мне:
Мудрым во Христе или безумным Христа ради?
Как хорошо, что выбор дан, и я могу решать:
Быть соратником у Бога, что-то строить, созидать.
Или пресытившись, обогатившись, царствовать во славе,
Иль голод, жажду, наготу, побои обретаю.
За кем идти, кому мне подражать,
Чтоб жизнь прожить и не жалеть о прошлом?
Я раздвоился сам в себе, боюсь я сам себе признаться,
К чему душа моя влечет, куда же мне за ней податься?
Мне б золотую середину отыскать,
Для жизни мне ведь многого не надо:
Достойную зарплату, дом в тиши, семью,
По воскресеньям свято в церковь,
Воспеть, прославить, послужить,
А в остальное время жизни, как полагается пожить.
Ведь многие живут и перспективны,
Провозглашая царство Божье на земле.
Ведь «жизнь с избытком» – это по Писанию,
И нравится оно, конечно, мне.
Здесь каждый сам себе решай,
Как за Христом идти и с чем попасть нам в рай,

Как жертвенно и в посвящении служить,
Иль для себя немножечко ещё пожить.
Здесь нужно мудрым быть или безумным Христа ради?
Я вновь задам себе вопрос такой.
Ответ здесь будет, априори, непростой.
Ведь мне решать, какую цену заплатить,
Как говорил Шекспир: «Быть иль не быть?»
Решать лишь мне, что положу на чашу я весов,
Лишь осознав всю глубину своих грехов,
В знак благодарности Христу за искупление
Всю жизнь отдам Ему я без сомненья!
06.04.2022.

Вдохновлено четвёртой главой первого Послания апостола Павла к
Коринфской церкви

Небесные воины

Господь ведет своих героев верой,
Тропой тернистой, узкой, непростой,
Он подкрепляет их небесной силой,
И в небе ждет их город золотой.

Мы здесь, как овцы среди волков,
Таков наш путь, мы будем смелы.
Мы ощутили тяжесть их оков
И видим, как уж жатвы побелели.

Здесь наша брань не против человека,
А против черной орды тьмы.
Мы с Господом окажем силу и победу,
Ведь Бог ведёт к победе, а не мы.

За душу человека стоит побороться,
За немощных – принять к себе удар,
И песня с наших уст еще польется,
Тогда противник испарится, словно пар.

Еще поднимемся и встанем, сёстры, братья,
Расправим крылья, как орлы, и полетим.

Поднимем еще наше знамя,
Врагу родную землю не сдадим.

Христос победу совершил,
Всё зло, весь грех и ненависть людскую
Он ко кресту всё пригвоздил,
Взял на Себя всю боль земную.

О человек! Остановись!
Взгляд к небу с покаяньем обращая,
В смирении пред Господом склонись,
Прощенья дар, любви от Бога принимая.
18.05.2022.

Пастору

Кто за людей в проломе станет?
Всю жизнь для них кто посвятит?
И льва увидев, кто убежать не станет?
И их, а не себя, кто защитит?

Служенье пастора оно такое,
Сравнимо иногда с героем,
Но жизни участь нелегка,
Вести людские души в облака.

О сколько мудрости, любви и сил, терпенья
Он положил за непослушных нас,
Отдав все годы жизни церкви,
В мольбе склоняясь за нас в вечерний час.

Семья, жена, родные дети
Отца отдали для других,
Себя, порой, балуя встречей
Лишь изредка, на выходных.

А выходной у пастора – все знают:
Под вечер домой придя, он в немощи, без сил,
Весь день к душе он в попеченьи,
Нас всех в молитве к Богу приносил.

Шли годы, силы уходили,
Он жил и нас учил любя,
Учил любить, прощать и жертвенно служить другим,
Порою забывать себя.

Служенье пастора – и жертвенник, и крест,
То всё в одном – пример Христа, апостолов и тех,
Кто жизнь свою для всех раздал,
Прожив её без радостных утех.

В такой духовной битве часто ты один.
Других порою рядом нету,
Но Верный Бог всегда с тобой,
В любви своей готов объять Он всю планету.

Наш пастор – не наёмник, нет,
Он нам – пример для подражания,
И с ним готовы мы везде во всём трудиться и служить,
И всех людей, как он, прощать и с трепетом любить.

Автор Кашаник Богдан

Вітер чи вогонь?
Они стреляли днём.
Ницість і божевілля.
Переступили границю.

Холод обплутує зсередини
А время поджигает.
Міцність стоїть у зеніті
А мысли далеко не с нами.

День чи три, я збився відучора
Сеть и связь пленили самозабвенно.
Герць посеред поля
Миг, не в небе, слава Богу.
11.03.2022.

Смерть поруч.
Ходить по країні
І дихає спільно:
Одним із екранів,
Іншим із вікон,
А третім взагалі – просто з-над голови.

До неї ближче за крок.
І може бути, що комусь це буде за урок?
Ет, ні. Їй років сотні кубічних не метрів,
А у Маріуполі, на ганку, біля майбутніх яблук, зібралось віче. Вічне!

А сонце! Яке у березні сонце!
Тамуючи обрис замерзлих шкір,
Люди моляться, бідкаються, жахаються та не складаються
У Родзинковому окрузі, що на Слобожанщині.

Облудним «героям» не місце тут.
А біль за тобою ще довго гарсатиме

І впаде. І встане. І буде до краю
Світити всім сонце із жовто-синього гаю!
22.03.2022.

Пташки співають –
А там вмирають.
Дерева вбираються, готуються,
А ліс мовчить.

За день чи два
Морок не минає.
Яри наповнюються, коливаються,
А згадки на очах мокріють.

10.04.2022.

По дванадцятій опівночі.
Лле. Заливає.
У великодню ніч.
Христос перемагає.
Україну сльозами омиває.
Біль переймає.
Ніч і смерть долає.
Ще трохи. Ще мить.
Засяє Господь посеред гробу,
Щезне і роса на сонці, браття-герої!
24.04.2022.

Ненавиджу.
Сидячи за столом
Попиваючи чай
У теплі зберігаючись.
Горе долом.
Землею стікаючи
Думок позбавляючи
Злість скрипить хором.

Блищить срібло.
Напад готувався з-під спин.
Хрестами милувався.
Христом зруйнувався.
23.04.2022.